

Arrest

nr. 206 562 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ loco advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 2 juni 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Iraakse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op 17 juli 1990 in al Mansour wijk te Bagdad. U groeide op in al Mansour samen met uw vader al K. L. M., uw moeder al Q. I. Y., twee zussen en een broer. U behaalde in 2013 uw diploma in Engelse literatuur aan de privéuniversiteit al Tourath. U trouwde op 15 januari 2011 op religieuze wijze met al E. H. T. (OV X – CGVS 11/16934Y) en verhuisde naar zijn ouderlijke huis in al Amil wijk.

Op 8 mei 2011 vluchtte uw man naar België omwille van problemen met de sjiiitische militie Jaish al Mehdi (JAM). U ging terug naar uw ouders in al Mansour. Het CGVS nam in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze beslissing werd op 26 juni 2012 bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zijn tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Na een afwezigheid van twee jaar begon uw vader uw man onder druk te zetten: hij diende u naar België te laten overkomen, zelf terug te keren naar Irak of van u te scheiden. Omdat JAM niet meer bestond en het dus veiliger was geworden, keerde hij op 6 augustus 2013 terug naar Irak. Hij verbleef tien dagen bij uw ouders in al Mansour waarna jullie terug jullie intrek namen in zijn ouderlijke huis in al Amel. Jullie trouwden voor de wet op 20 januari 2014.

Via de man van een vriendin van u, kon uw man als techniker aan de slag bij het communicatie- en internetbedrijf Scopesky. In 2014 werd hij gepromoveerd tot coördinator. Zo werkte hij onder meer aan het project Nationale Identiteitskaarten, een grootschalig project van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Hij coördineerde de bekabeling van het communicatiesysteem tussen de cel Terrorismebestrijding en de cel Nationale Identiteitskaarten, twee afdelingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De werken werden echter meermaals gesaboteerd door onbekenden. Op een gegeven moment werd hij meegenomen naar een kantoor van een officier van Binnenlandse Zaken waar hij met de dood werd bedreigd indien hij de wachtwoorden van het communicatiesysteem waaraan hij werkte, niet zou geven. Op 26 juli 2015, rond 23.30-24.00, werd jullie huis plots beschoten. U, uw man en uw schoonmoeder vluchtten naar het dak en konden zo naar het huis van de buurman H. vluchten. Vijftien minuten later belde de politie bij H. aan en vroeg zij naar de bewoners van het beschoten huis. Uw man durfde echter niet met de politie te praten. Diezelfde nacht trokken jullie naar uw ouders in al Mansour. Vier dagen later bracht H. directeur jullie op de hoogte van het feit dat een stel gewapende mannen naar het werk was gekomen en naar ene H. hadden gevraagd. Jullie besloten het land te verlaten.

Op 4 augustus 2015 reisde u samen met uw man op legale manier en met eigen paspoort het land uit. Uw man contacteerde een bevriende officier die op de luchthaven van Bagdad werkte en vroeg hem jullie te begeleiden om problemen te voorkomen. De officier gaf jullie paspoorten af aan de paspoortcontrole en zorgde ervoor dat jullie probleemloos konden passeren. U reisde met het vliegtuig naar Turkije en vervolgens met de vrachtwagen tot in België. U kwam in België aan op 2 september 2015 en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Uw man diende diezelfde dag een derde asielaanvraag in. Op 3 oktober 2015 werd in België uw eerste kind, T. geboren.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 03/08/2015), nationaliteitsbewijs (d.d. 25/01/2015), studentenkaart, lidkaart van de Jachtclub in Bagdad. U legde voorts een kopie neer van uw woonstkaart en van een foto op de universiteit.

Uw echtgenoot legde in het kader van zijn derde asielaanvraag volgende documenten neer : zijn identiteitskaart (d.d. 03/08/20), nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, huwelijksakte, een werkbadge, een visitekaartje, twee toegangspasjes voor conferenties en documenten van IOM aangaande zijn vrijwillige terugkeer van België naar Irak. Voorts legde hij kopieën neer van de eerste pagina van zijn paspoort, een aanbestedingsbrief aangaande het project Nationale Identiteitskaarten, een aanstellingsbrief om het ministerie te kunnen betreden, drie werkopdrachten voor het ministerie van Binnenlandse Zaken, twee voorbeelden van de toekomstige Nationale Identiteitskaarten, een krantenartikel over het bedrijf waar hij werkte, prints van facebookfoto's van zijn collega's N. en N., foto's genomen tijdens zijn werk en enkele conferenties, foto's van een beschoten huis en documenten aangaande de dood van zijn oom.

B. Motivering

Zowel uit uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw man al-E H. T. (OV 6.824.072 – CGVS 11/16934Y) bij zijn derde asielaanvraag. U haalde voor het overige geen andere, eigen problemen aan. Vermits in het kader van de derde asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal werd besloten dat hem de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, en dit gezien de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Gezien u geen eigen asielmotieven aanhaalde kan in casu volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw man zijn derde asielaanvraag. Deze beslissing luidt als volgt:

“[...]”

De documenten die u zelf nog voorlegde ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie ook niet omvormen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart wijzen enkel op uw identiteit en herkomst, dewelke op zich niet worden betwist. Uw studentenkaart, de foto gemaakt op de universiteit en uw lidkaart van de jachtclub hebben verder geen uitstaans met de asielmotieven van u en uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, (Al-E H T.), en dat zij geen eigen motieven inroept. Dit werd ook vastgesteld in de bestreden beslissing, en wordt door verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift. De uiteenzetting van het middel is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot en is analoog aan diens verzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 206 538 van 5 juli 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (Al-E H T) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ; art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus betoogt verzoeker dat zijn tewerkstelling bij Scopesky en zijn opdrachten voor het Iraakse ministerie van binnenlandse zaken niet worden betwist, en probeert hij de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens stelt hij:

“Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldeijik verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à

savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés parla Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geïndiceerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBG Vdd. 16 november 2000. RVV n° 22,144 dd. 28 januari 2009 en RW n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : « Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains ».

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RW, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28.972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

d) Conclusie

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

De beslissing van de tegenpartij steunt op geen enkel stevig en onbetwistbaar argument zoals hierboven duidelijk werd gemaakt.

De beslissing houdt geen rekening met de heel overeenstemmende verklaringen van verzoeker en zijn vrouw en de vele details die verzoeker heeft kunnen geven gedurende zijn verhoor.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet waaromtrent hij het volgende stelt:

"Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

[...]

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

- Artikel 2 EVRM:

"1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. 2. De beroving van het leven, wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. "

- Artikel 3 EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die het recht op leven verankerd, als één van de meest fundamentele artikelen:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus eng interpreteren" (Arrest McCann, Farrell and Savage tegen Verenigd Koninkrijk van 27 september 1995, verzoek nr. 18984/91).

Onder deze bepalingen wordt erkend dat de Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het recht op het leven in gevaar gebracht wordt. Er moet aangetoond worden dat het risico van levensberoving echt is en dat de overheden van de Staat waarvan de verzoeker afkomstig is, niet in staat zijn om maatregelen te nemen die van aard zijn om het risico op vrijheidsberoving en het risico van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM te minimiseren en om een adequate bescherming te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verschillende methoden ontwikkeld om het reële risico van vrijheidsberoving of onmenselijke behandeling te bewijzen.

a) De verzoeker moet aantonen dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht in geval van terugkeer.

b) De verzoeker moet bewijzen dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van praktijken die in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

c) De verzoeker moet aantonen dat, in uitzonderlijke situaties van willekeurig geweld in het land herkomst, zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied van zijn land van herkomst een reëel gevaar vormt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In casu is verzoeker van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit.

A.HETBEGRIIP VAN "GEWAPEND CONFLICT"

Het begrip van "intern gewapend conflict", waarnaar wordt verwezen door het artikel 48/4, § 2, c, van de wet van 15 december 1980, wordt noch bepaald door deze wet, noch door de voorbereidende werkzaamheden,

Sinds haar arrest van 08/07/2008¹, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de definitie van het Internationaal Straftribunaal voor het voormalige Joegoslavië in het kader van de zaak Tadić (Joegoslaviëtribunaal, Prosecutor v. Tadić, Interlocutory Appeal on Jurisdiction, Case No. IT-31-1-AR72 (2 oktober 1995), §7Q): "Er bestaat een gewapend conflict wanneer er [...] langdurige gewapend geweld plaatsvindt tussen overheden en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen binnen een staat".²

Het Hof van Justitie van de Europese Unie Echter verwerpt echter deze aanpak in haar arrest van 30/01/2014 "Aboubacar Diakité tegen CGVS": "met het oog op de toepassing van deze bepaling, dient het bestaan van een intern gewapend conflict te moeten worden aanvaard, wanneer er gevechten plaatsvinden tussen de reguliere strijdkrachten van een Staat en een of meer gewapende groepen of wanneer twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten, zonder dat het noodzakelijk zou zijn dat dit conflict omschreven dient te worden als een gewapend conflict van niet-internationale karakter onder het internationaal humanitair recht en zonder dat de intensiteit van de gewapende confrontaties, het niveau van de organisatie van de strijdkrachten of de duur van het conflict het voorwerp zouden uitmaken van een afzonderlijke beoordeling van de mate van geweld die van kracht zou zijn in de betrokken gebied".³

Bijgevolg, "omvat de definitie van het Hof een breed scala aan hypothesen"⁴, de beoogde situaties in het kader van de subsidiaire bescherming hebben betrekking tot "gevechten tussen één of meer gewapende groepen onderling"⁵.

In casu stelt verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag.

De Commissaris-Generaal beweert inderdaad dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar vechten in Bagdad : ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie), sjiiitische milities en criminele bendes en leden van milities die uit eigen initiatief handelen. De verwerende partij betwist dan ook niet 'dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict'¹⁶. Dit geweld in Bagdad vertaalt zich in "terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds

B.HET BEGRIIP "WILLEKEURIG GEWELD"

Verweerder meent dat er 'in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. Hierna zal aangetoond worden dat er actueel in Bagdad een dermate hoge graad van willekeurig geweld gaande is, dat de loutere aanwezigheid van verzoeker in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor zijn leven of persoon.

Er dient erop gewezen te worden dat het begrip van "willekeurig geweld" noch wordt bepaald in de Conventies van Genève, noch in het internationaal recht, noch in het Belgische recht. De "Petit Larousse" van 1995 definieert "willekeurig geweld" als het geweld dat toeslaat op willekeurige wijze, zonder onderscheid".

Zo stellen Konstantin De Haes en Jean-François Hayez bijvoorbeeld in hun boek "Le statut administratif des étrangers" (ADDE, 2009) dat de volgende oorlogsmisdaden als gevallen van willekeurig geweld dienen te worden beschouwd: willekeurige bombardementen, opzettelijke aanvallen op de eigendom of de burgerbevolking, vervolgingen, aanvallen met als primair doel om terreur te verspreiden onder de bevolking (...) zelfmoordaanslagen tegen burgerdoelen (K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, ADDE, 2009, Nijvel, p. 162).

Er dient opgemerkt te worden dat de mate van willekeurig geweld hier wordt betwist door het CGVS.

Echter, zoals hieronder zal worden aangetoond, is er momenteel in Bagdad sprake van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en gezien er een reële kans is tot ernstige bedreigingen van het leven of de persoon ten aanzien van alle burgers.

Ter gelegenheid van de zaak "Diakité", heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het belang onderstreept van het begrip "willekeurig geweld" in het kader van de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot gewapende conflicten, verwijst het Hof naar het arrest "Noor Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie" van 17/02/2009: "het bestaan van een dergelijke bedreiging kan uitzonderlijk worden geacht als bestaande te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict [...] een dermate hoog niveau hebben bereikt dat er gegronde bestaan om aan te nemen dat een burger dat teruggestuurd wordt in het betrokken land of, in voorkomend geval, in de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico oploopt om aan voornoemde bedreigingen te worden onderworpen"⁸.

Geen verdere begeleiding wordt gegeven aan de nationale autoriteiten om het niveau van geweld concreet te evalueren⁹.

"De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot wijdverbreid geweld is leerzaam op dit punt¹⁰, en in het bijzonder haar arrest van 28/06/2011 "Sufi en Elmi tegen VK". Bij deze aangelegenheid heeft het Hof uitspraak gedaan over het risico van schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling) in geval van verdrijving naar Somalië¹¹: "Een algemene geweld situatie vertoont een voldoende graad van intensiteit om een dergelijke risico te vertonen slechts "in de meest extreme gevallen". De volgende criteria zijn relevant (maar niet uitputtend) voor het bepalen van de mate van intensiteit van een conflict: of de partijen bij het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die het risico van mogelijke burgerslachtoffers doet verhogen, of als ze rechtstreeks burgers als doelwitten nemen; de herhaaldelijke aard van het gebruik van dergelijke methoden of tactiek tussen de partijen in het conflict; de gelokaliseerde- of verlengde aard van de gevechten; ten slotte het aantal omgekomen burgers, gewonden en ontheemden door de gevechten"¹².

Hoewel het begrip "willekeurig geweld", dat wordt gebruikt in artikel 48/4 §2, c), niet overeenkomt met het begrip "algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens zijn de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant.

Verweerder is echter van mening dat het verschillende objectieve elementen zou moeten overwegen om de werkelijke risico's te beoordelen die in artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 worden genoemd, onder meer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelstellingen van de partijen in het conflict, de aard van het geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld van de burgers vereist hun land te verlaten of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst.

1. SITUATIE VAN WILLEKEURIG GEWELD IN BAGDAD DIE DE VERLENING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING RECHTVAARDIGT

In casu, is er sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS.

We hernemen hieronder de criteria die door het EVRM werden opgesomd (A, B, C en D) en associëren ze met de criteria die door het CGVS werden aangenomen (vermeld tussen haakjes) om aan te tonen dat er zonder twijfel een ernstige situatie van willekeurig geweld is in Bagdad.

A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERJCHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

Het Commissariaat-generaal geeft zelf toe dat de Islamitische Staat in Bagdad in de eerste twee maanden van 2016 twee keer gebruik heeft gemaakt van militaire tactieken (gecombineerde militaire operaties) om een directe confrontatie met de Iraakse veiligheidstroepen te provoceren (respectievelijk op 11 januari en 28 februari 2016).

Meer nog, de partijen in het conflict hebben ongetwijfeld burgers rechtstreeks als doel.

Inderdaad, en zoals gesteld door de Cedoca in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016, hoewel ISIS zijn aanvallen specifiek richt op sjiitische burgers, is zijn eerste doelstelling om zo veel mogelijk burgers te doden in drukke plaatsen zoals markten of moskeeën. Zo worden er regelmatig terreuraanslagen gepleegd door zelfmoordterroristen in de Iraakse hoofdstad: zie hieronder.

ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor het grootste deel van deze aanslagen geclaimd die duidelijk omschreven kunnen worden als intens, zoals ook het CGVS dat doet.

J. Wing, hoofdredacteur van de blog "Musings on Iraq", schrijft hierover : "Attacks on Baghdad have skyrocketed in 2016 as IS has begun shifting to more terrorist attacks. There were 283 incidents in the capital in May leading to 628 dead and 1,478 wounded. The 151 IEDs and 3G sticky bombs are unfortunately part of the day to day routine of the province hitting shops, markets and other areas known for public gatherings. Last month however, IS also set off 1 motorcycle bomb, 12 suicide bombers, and 13 car bombs adding to the carnage. Together those accounted for 274 fatalities and 538 injuries. This was one sign that the Islamic State was still carrying out its spring campaign as it focused upon mass casualty bombings on civilian areas"¹³.

(Vrije vertaling : Aanvallen op Bagdad hebben enorm toegenomen in 2016 omdat IS is begonnen met een verschuiving naar meer terreur aanslagen. Er waren 283 incidenten in de hoofdstad in mei die 628 doden en 1478 gewonden hebben opgeëist. De 151 IED's en 30 sticky bombs maken deel uit van de dagelijkse routine van de provincie die winkels, markten en andere gebieden die bekend staan voor openbare bijeenkomsten, raken. Vorige maand heeft IS 1 motorfietsbom, 12 zelfmoordterroristen, en 13 autobommen doen afgaan die toegevoegd worden aan het bloedbad. Deze hebben samen geleid tot 274 doden en 538 gewonden. Dit was een teken dat de Islamitische Staat nog steeds haar lente-campagne aan het uitvoeren was omdat het zich focuste op massa bombardementen gericht op burgerdoelen).

Verwerende partij begaat dan ook een kennelijke beoordelingsfout in de motivatie van zijn beslissing.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

Cedoca repertorieert in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016 de "zware aanslagen in Bagdad", zonder vermelding van de definitie en het minimale aantal slachtoffers. Hij lijst zo 39 "zware aanvallen" voor het jaar 2015. Verzoeker verwijst hier naar de argumenten van Caritas International: Hoewel de notie 'aanval' niet wordt bepaald door de Cedoca, moeten we toch het opvallende verschil opmerken met het aantal incidenten die J. Wing geeft voor 2015 in Bagdad, zijnde van 2.63114. Dit verschil is vooral verontrustend omdat de Cedoca zelf verwijst naar de blog van J. Wing "Musings on Iraq" voor onderzoeksdoeleinden voor het schrijven van de COI15.

De Islamitische Staat is niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers in Bagdad : sjiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen zijn verantwoordelijk voor een meer individuele vorm van geweld tegen burgers: discriminatie en intimidatie op checkpoints, doodsb bedreigingen, ontvoeringen voor losgeld, standrechtelijke executies, intimidatie op werkplaats, vernieling van eigendommen, diefstal, inbraak, enz.

Een journalistieke bron zei inmiddels het volgende : "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 20Q6- 20Q7'W.

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

1.

We moeten niet vergeten dat Bagdad de kleinste van de 18 provincies van Irak is, met slechts 4.555 km2, terwijl de totale oppervlakte van het Iraaks grondgebied 435.052 km2 is. Bagdad vertegenwoordigd zo maar ook 1,047% van het gehele oppervlak van het land.

2.

De provincie Bagdad, gelegen in het centrale deel van het land, telt 6.483.000 inwoners (bijgewerkt cijfer voor 2015). Bagdad is dus een provincie met een zeer hoge bevolkingsdichtheid, met ongeveer 1.423 inwoners per km2. Met zoveel inwoners per km2, is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, heeft dramatische gevolgen voor iedereen in de omgeving. Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

3.

Gezien het verschrikkelijke geweld dat plaatsvond in Bagdad in 2015, identificeert de UNAMI (Verenigde Naties Irak) de dood van 3.727 burgers en 9272 gewonde burgers. Volgens J. Wing ("Musings on Iraq"), zijn 3.817 burgers omgekomen en 10.654 gewonden gevallen en volgens Iraq Body Count zijn 3.426 mensen omgekomen. Het verschil tussen deze cijfers is te wijten aan de door de overheid opgelegde censuur en de onmogelijkheid om het geheel van de incidenten in de Iraakse hoofdstad dagelijkse dekken17.

Dit betekent concreet dat gemiddeld 10 burgers per dag overleden in Bagdad in hetjaar2015. Als we verwijzen naar de recente aanslagen in Parijs op 13.11.2015 en Brussel op 22.03.2016 en de omvang dat dergelijke drama's nemen in de hele westerse wereld, mag men de dagelijkse aanslagen in Bagdad niet minimaliseren.

De tabel hieronder geeft het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld weer op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraabodycount.org/database/>).

> Het jaar 2013 telt 9851 doden.

> 2014 is recent het dodelijkste jaar met 20.169 doden.

> Voor 2015 tellen we 17.502 doden.

[...]

Er kan dan ook worden gezegd dat het conflict in Bagdad een gelokaliseerd karakter heeft aangezien het gemiddelde van 3.426 burgerslachtoffers (volgens Iraq Body Count) voor het jaar2015, het totale aantal burgers gedood in Irak bedragende 17.502 slachtoffers. Bijgevolg vertegenwoordigen de

burgerdoden in Bagdad 19,57% van alle burgerdoden in Irak. Beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, zou de ontkenning zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling.

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

1.

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist. Wij verwijzen naar punt C betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Het geweld in Bagdad treft alle burgers. Er is duidelijk sprake van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn. ISIS richt zijn aanslagen op de hoofdstad en er wordt ook niet in twijfel getrokken dat deze terroristische organisatie als doel heeft om zoveel mogelijk burgers te bereiken tijdens het plegen van zijn aanslagen in de Iraakse hoofdstad. Als men de recente internationale pers leest, kunnen we de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren (zie bijvoorbeeld de aanslagen die plaatsvonden op 11 januari, 28 februari, 11, 17 en 30 mei 2016, 9 juni 2016, 3 juli 2016, 6 en 3 september 2016).

2.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak staat met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."18.

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. « Des attentats à la voiture piégée, des embuscades contre des véhicules ainsi que des tirs de mortier et de roquettes se produisent périodiquement dans tout le pays, y compris à Bagdad et dans la zone internationale de Bagdad, faisant de nombreux morts. En effet, beaucoup de passants sont tués ou blessés lors de telles attaques coordonnées. Le risque de se trouver au mauvais endroit au mauvais moment demeure donc élevé.(...) Les postes de contrôle se sont multipliés à Bagdad et dans d'autres régions de l'Iraq. Montrez vous très coopératif et faites preuve d'un grand respect aux postes de contrôle. Le fait qu'une personne porte un uniforme de la police ou de l'armée iraquienne ne garantit pas qu'elle soit investie de pouvoirs officiels. Redoublez de prudence aux postes de contrôle ponctuels, où il se commet souvent des meurtres, des enlèvements et des vols »19. (Vrije vertaling : Aanvallen met autobommen, hinderlagen tegen voertuigen en mortieren en raketten komen regelmatig voor in het hele land, met inbegrip van Bagdad en de internationale zone in Bagdad, waardoor veel doden vallen. Inderdaad, er werden vele voorbijgangers gedood of gewond tijdens dergelijke gecoördineerde aanvallen. Het risico om in de verkeerde plaats op het verkeerde moment te zijn is nog steeds zeer hoog. (...) Er zijn vele checkpoints verspreid in Bagdad en andere delen van Irak. Laat zien dat je zeer coöperatief bent en toon veel respect bij de checkpoints. Het feit dat een persoon een uniform van de politie of het Iraakse leger draagt is geen garantie dat hij werkt in officiële hoedanigheid. Wees extra voorzichtig bij voorlopige checkpoints, waar vaak moorden, ontvoeringen en berovingen gepleegd worden).

Het Verenigd Koninkrijk raadt enkel de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden en onder gewapende begeleiding te gebeuren20. De Verenigde Staten beweren dat het sektarische en terroristische geweld is toegenomen sinds het begin van 2013, vooral in de provincie van de hoofdstad (laatste update op 28 januari 2016)21. Ten slotte raadt België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, iedere reis naar Irak "formeel" af onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen"22.

3.

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangende woordvoerder van de US State Department Mark Toner, over de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen, omschreef. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd voegde hij hieraan toe: "ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonderde kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

ik zie persoonlijk geen vooruitgang Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de

probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie"²³.

4.

Een diepe politieke crisis verontrust de regering en het Parlement. Talrijke Iraakse manifestanten sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. Hierop heeft de Iraakse Eerste minister, Haider al-Abadi, aan het Parlement een plan voor de uitvoering van de maatregelen tegen corruptie die in 2015 werden goedgekeurd, voorgelegd, maar dit plan werd heftig verworpen. De politieke situatie is sindsdien chaotisch²⁴. Een noodtoestand werd in Bagdad verklaard wanneer de demonstranten de internationale zone en het Parlement, op 30 april 2016, zijn binnengedrongen (of groene zone, wijk die in hoge mate in het centrum van Bagdad wordt veiliggesteld, waar zich de zetel van de regering en verschillende ambassades bevinden)²⁵. Op 20 mei 2016 werden minstens vier betogers gedood en meer dan 500 gewond door de Iraakse veiligheidstroepen toen ze de Groene Zone binnendrongen vanwege hun ontevredenheid met de overheid²⁶.

2. Het ontbreken van een significante daling van het geweld in Bagdad zoals beweerd wordt door de andere partij

A. Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS en kritiek van de COI Focus van 23.06.2016

a) Informaties beschikbaar in de COI Focus en in de beslissing van het CGVS

De COI FOCUS Bagdad van 23.06.2016 heeft een heel nieuw hoofdstuk (namelijk hoofdstuk 8) in vergelijking met de COI FOCUS Bagdad van 31.03.2016. De andere hoofdstukken blijven echter ONGEWIJZIGD. Wat hierna gesteld wordt betreffende de COI Focus van 31.03.2016 (bijvoorbeeld verwijzend naar het rapport Parole à l'exil van CARITAS International) kan dus ook verweten worden aan de COI Focus van 23.06.2016.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen publiceert regelmatig beleidsnota's die « de grote krijtlijnen weergeeft van de beleidsregels die de commissaris- generaal hanteert bij de beoordeling van de asielaanvragen afkomstig uit een welbepaald land.

De laatste maanden werden er vier "beleidsnota's voor de behandeling (van aanvragen)" gepubliceerd met betrekking tot de Iraakse burgers. Een nota op 2.06.2015 (stuk B4), een nota op 3.09.2015 (stuk B5), een nota op 26.10.2015 (stuk B6) en een nota op 28.04.2016 (stuk B7).

Op 02/06/2015 : « le commissaire général estime que les provinces suivantes connaissent une situation exceptionnelle au sens de l'article 48/4 §2 c) de la Loi sur les étrangers : les provinces centrales de Bagdad [...] Les demandeurs d'asile irakiens peuvent dans certaines circonstances se soustraire à la menace pour leur vie ou leur personne résultant de l'insécurité dans les provinces mentionnées ci-dessus en s'établissant en dehors de celles-ci. Cette possibilité de fuite interne s'applique uniquement s'il peut être démontré concrètement que le demandeur d'asile dispose d'une possibilité réelle de fuite interne » (stuk B4).

Vertaling : De Commissaris-generaal is van mening dat de volgende provincies ervaren een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, de centrale provincies Bagdad [...] De Iraakse asielzoekers kunnen in sommige omstandigheden de bedreiging van hun leven of persoon ontwijken, vanwege de onveiligheid in de bovengenoemde provincies, door zich te vestigen buiten deze provincies. Deze interne vluchtmogelijkheid is alleen van toepassing als er werkelijk kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een echte interne vluchtmogelijkheid beschikt.

Op 03.09.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « pour les personnes originaires de Bagdad et des districts environnants, nous examinons actuellement s'il est encore justifié d'octroyer par définition le statut de protection subsidiaire. Dans l'attente des résultats de cette analyse, le commissaire général a décidé de geler les décisions pour les personnes originaires de cette région » (stuk B5).

Vertaling : voor mensen uit Bagdad en de omliggende districten, we aan het onderzoeken zijn of het nog steeds gerechtvaardigd is om per definitie de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In afwachting van de resultaten van deze analyse, heeft de Commissaris-generaal besloten om de beslissingen met betrekking tot de mensen uit deze regio te bevriezen.

Op 26.10.2015, verklaarde de Commissaris-generaal dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA

tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B6),

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere. Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

Op 28.04.2016, heeft de Commissaris-generaal zijn positie niet gewijzigd en verzekert nog altijd dat « il ressort des informations disponibles que le niveau de la violence, l'impact du terrorisme et les conséquences de l'offensive de l'EI varient fortement d'une région à l'autre. Ces différences régionales caractérisent le conflit en Irak. C'est pourquoi le CGRA tient non seulement compte de la situation actuelle en Irak pour évaluer le besoin de protection, mais également de la situation sécuritaire dans la région d'origine du demandeur d'asile » (stuk B7).

Vertaling : uit de beschikbare informatie blijkt dat het niveau van het geweld, de impact van het terrorisme en de impact van de IS offensief variëren sterk van de ene regio naar de andere.

Deze regionale verschillen karakteriseren het conflict in Irak. Dit is de reden waarom het CGVS rekening houdt met niet alleen de huidige situatie in Irak om de nood aan bescherming te beoordelen, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de asielzoeker.

In juni 2015 was verweerder van mening dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen voor het leven of de persoon. Na het bevriezen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, is de Commissaris-generaal nu van mening dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

Verweerder toont echter absoluut niet aan in welke mate de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015/april 2016.

Zoals hiervoor bewezen, is de situatie in Bagdad werkelijk niet veranderd tussen augustus 2015, wanneer de subsidiaire bescherming werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad, en eind oktober 2015/april 2016/september 2016, wanneer de subsidiaire bescherming niet meer werd toegestaan aan de inwoners van Bagdad.

Dit wordt bevestigd door het CGVS. Men leest inderdaad op de site van het CGVS sinds 29.04.2016 dat (stuk B3) :

« ISIS is nog altijd actief in Bagdad, door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en berm bommen. Ondanks de zeer talrijke controleposten van politie, leger en milities maken deze aanslagen dagelijks slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld bedraagt iedere maand om en bij de 300 doden en 700 gewonden. Dit cijfer blijft sinds begin 2015 stabiel. Er zijn iets minder spectaculaire aanslagen met zware autobommen, maar dit wordt gecompenseerd door een groter aantal aanslagen met kleinere hoeveelheden springstof. De slachtoffers zijn in overgrote meerderheid burgers. ISIS heeft vanaf einde 2015 opnieuw aanvallen met militaire middelen en tactiek uitgevoerd, maar deze blijven tot nu zeer uitzonderlijk, het gaat om slechts twee, terwijl er maandelijks tientallen aanvallen zijn met alleen explosieven»²⁷.

Het CGVS erkent dus zelf dat het aantal slachtoffers stabiel blijft ; waarom dan ook van mening zijn dat de situatie veranderd is ? Dit zijn tegenstrijdige motieven.

De COI Focus van 23.06.2016 meldt dat ISIS overgeschakeld is naar nieuwe methodes om zijn aanvallen te plegen : « Uit analyse van het beschikbare bronmateriaal verzameld door de blog Musings on Iraq door Joël Wing uit de Verenigde Staten, die sinds 2008 het conflict in Irak volgt en die onder andere heeft gepubliceerd voor The Jamestown Foundation en The Daily Beast, blijkt dat ISIS meer is overgeschakeld op andere methodes, met name geïmproviseerde springtuigen, ook berm bommen genoemd (IED) en zelfmoordvesten (SVEST). Ook deze aanslagen worden gericht op drukke plaatsen zoals winkels, restaurants, cafés en markten, om een maximaal aantal burgers te treffen (...). Sinds het najaar 2015 duiken er af en toe variaties op bekende vormen van aanslagen op: zelfmoordvesten die worden gedragen door bromfietzers of fietsers, of gecoördineerde aanvallen met zelfmoordvesten, zelfmoordvoertuigen en strijders gewapend met automatische vuurwapens.

Dit laatste is in Bagdad uitzonderlijk (...) »²⁸. Ook dit element heeft het CGVS niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Hieraan voegt Cedoca toe dat voor elke maand van 2015 en 2016, de provincie Bagdad het grootste aantal burgerslachtoffers in absolute aantallen telt²⁹. Deze cruciale informatie komt up geen enkel

moment aan bod in de beslissing van verweerder, en men vraagt zich daarom af waarom deze ommekeer van standpunt!

Het CGVS meldt ook niet dat de Cedoca eraan herinnert in zijn verslag dat er een risico is op onderwaardering van de gebruikte data, dat sommige slachtoffers niet altijd zichtbaar zijn, dat de media minder incidenten rapporteert tijdens de feestdagen en dat de overheid een censuur- en propagandabeleid houdt³⁰. Hierop heeft Uw Rechtspraak ook gewezen in twee arresten van 12 april 2016 n°165 615 en n°165 616 met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 6 oktober 2015.

Voor al deze redenen, met betrekking tot de elementen in de COI Focus Bagdad van 23.06.2016, kan men niet concluderen tot een daling van het geweld in Bagdad, maar eerder tot een stijging !

b) Kritiek van de COI Focus Bagdad van 23.06.2016

I. Anonieme bronnen en schending van het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003

In het voornoemd arrest van 12 april 2016, is Uw Rechtspraak verder van mening dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiïtes sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constatering, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhouden en brieven gebaseerd zijn, die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, § 1er, alinea 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Ook het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 is gedeeltelijk gebaseerd op "rechtstreekse contacten" om de veiligheidssituatie in Bagdad te evalueren waarvan de persoonlijke gegevens wegens vertrouwelijkheidsredenen niet bekend zijn gemaakt. In het rapport van CARITAS INTERNATIONAL en CIRÉ leest men : « force est de constater que plusieurs e- mails ainsi qu'un entretien téléphonique sont à la source d'informations cruciales qui permettent au Cedoca d'évaluer la situation sécuritaire à Bagdad. Le Cedoca s'abstient de mentionner pourquoi ces personnes ont été contactées, et en quoi l'on peut raisonnablement croire qu'elles sont fiables. [...]. Or, le CGRA se base presque exclusivement sur le COI Focus Bagdad pour prendre sa décision concernant l'évaluation de la situation sécuritaire à Bagdad, le demandeur d'asile n'étant pas en mesure de vérifier les informations obtenues par le Cedoca par téléphone ou par voie électronique »³¹.

(Vrije vertaling : men kan vaststellen dat verschillende e-mail evenals een telefonisch onderhoud aan de bron van fundamentele informatie zijn op basis van dewelke de Cedoca de veiligheidssituatie evalueert in Bagdad. Cedoca vermeldt niet waarom met deze personen contact werd genomen, en in welke mate men redelijkerwijs moet geloven dat zij betrouwbaar zijn. [...]. Toch baseert de CGVS zich bijna uitsluitend op de COI Focus Bagdad om zijn beslissing te nemen betreffende de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad. De asielzoeker is niet in staat de informatie te controleren die door de Cedoca telefonisch of elektronisch werd verkregen)³².

Alle rechtstreekse contacten die in het verslag Cedoca worden vermeld, zijn onbekend.

II. Gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan diversiteit van bronnen

Voorts moet men verschillende elementen opmerken betreffende de schriftelijke bronnen waarop de COI Focus van 23.06.2016 gebaseerd is:

Op de ongeveer 280 schriftelijke en audiovisuele bronnen, is enkel 1/6e na de COI Focus - Irak-Bagdad van 6 oktober 2015 gedateerd. De andere bronnen waarop de Cedoca steunt om de COI Focus te actualiseren zijn "rechtstreekse contacten". Dit wordt door Caritas bevestigd : « les informations permettant une évaluation objective actuelle de la situation sécuritaire à Bagdad sont issues majoritairement des contacts directs établis par voie électronique ou téléphonique, contacts dont les coordonnées et compte rendus n'ont pas été annexés aux COI parle Cedoca »³³. (Vrije vertaling : de informatie die een huidige objectieve evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad toelaten, zijn bij meerderheid afkomstig uit de rechtstreekse contacten die elektronisch of telefonisch gelegd werden, contacten waarvan de personalia en verslagen niet werden bijgevoegd bij de COI door het Cedoca). Verzoeker stelt zich bijgevolg de vraag van de relevantie van de bronnen die voor de actualisering van

het verslag Bagdad werden gebruikt. als enkel 1/6e van de bronnen met het oog hierop werd gebruikt en de andere bronnen niet controleerbaar zijn door verzoeker.

- Talrijke andere bronnen van de COI dateren uit 2013-2014. Gezien de zeer evolutieve situatie (wat trouwens noch door CGRA, noch door Uw Rechtspraak betwist wordt), stelt de verzoeker zich de vraag van de relevantie van deze bronnen. De COI Focus wordt immers verondersteld de huidige veiligheidssituatie in Bagdad te beschrijven.

- Verzoeker wenst eveneens het gebrek aan verscheidenheid van de bronnen van de COI Focus laten opmerken. De ongeveer 280 schriftelijke en audiovisuele bronnen van het verslag zijn vaak geschreven door zelfde auteurs. Zo komen meer dan 40 artikelen van de BBC en 30 van Radio Free Europe.

III. Gebrek aan volledigheid en verkorte weergave van de werkelijkheid

In de COI Focus van 23.06.2016, inventariseert Cedoca maar 17 bijzonder moorddadige aanslagen begaan in 2016 in Bagdad tot 31 mei 2016 (p. 43 en 44). Maar gezien de hierboven vertelde informatie en de informatie die met name door de site Irak Body Count wordt geïnventariseerd, werd een veel hoger aantal aanslagen begaan sinds het begin van het jaar 2016. Sinds verschillende maanden is Bagdad immers dagelijks het theater van aanslagen en aanvallen.

Dit verslag stemt dus niet met de werkelijkheid overeen en bewijst de verminkte visie waarmee het CGVS bepaalde gegevens presenteert.

Dit verslag werd snel afgewerkt en reflecteert de werkelijkheid niet.

Naast het gebrek aan huidige en recente bronnen die voor de actualisering van de COI Focus werden gebruikt, merkt men op dat Cedoca de conclusies van de vorige COI geenszins in vraag stelt. Zoals hierboven aangetoond, is de veiligheidssituatie in Bagdad heel fel geëvolueerd. Cedoca geeft trouwens toe dat sinds het eind van 2015, ISIS opnieuw militaire middelen en tactieken heeft gebruikt om aanvallen te leiden³⁴. Cedoca geeft ook toe dat 'Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad toe, zowel in de stad als in de provincie'³⁵. Toch heeft Cedoca dit element niet voldoende wezenlijk gevonden om haar vorige conclusies te wijzigen.

Het lichaam van de tekst wordt nauwelijks gewijzigd door de integratie van een hoofdstuk en geen enkele fundamentele analyse werd door Cedoca uitgevoerd. De samenvattingen van beide COI's, zijn bijna identiek, hoewel Cedoca duidelijk toegeeft dat de situatie verslechterd is.

De COI Focus bevestigt voorst dat: « De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad is volgens het team voor van het Institute of The Study of War veranderd: geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders met infanteriewapens meer, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. De tactiek van de kleinere geïmproviseerde springtuigen (Engels: Improvised Explosive Devices. IED's) maakt volgens het Institute of The Study of War op langere termijn ook veel slachtoffers »³⁶.

B. Rechtspraak van de RvV

Op 12 mei 2015 stelde de RvV dat er: "ten eerste niet betwist wordt, noch door de verzoeker, noch door verweerder, dat de situatie in Irak, en meer bepaald in Bagdad, sterk verslechterd in de afgelopen jaren en dat deze verslechtering leidt tot de toekenning van subsidiaire bescherming voor onderdanen van deze regio in Irak'²⁷.

De Raad voegt toe: "Aangezien het duidelijk is uit de objectieve informatie die door de verdediging voorgebracht werden, maar ook door de aanvrager, dat de centrale regio van het land is het meest getroffen door geweld, een terugkeer van de aanvrager in dit deel van Irak, niet kan worden beschouwd. De situatie in Irak, met name in Bagdad, dat de gewone verblijfsgebied van de aanvrager, momenteel overeenkomt met een context willekeurig geweld als onderdeel van een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet, gezien de rapporten die naar voren werden gebracht door beide partijen, lijkt het in feite, dat het geweld willekeurig is en een reëel risico vormt voor burgers, voor hun leven of hun persoon, terwijl in casu niet aangetoond zou worden dat ze vervolgingen zouden vrezen op grond van hun ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève. Ten gevolge hiervan, acht de Raad noodzakelijk om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen aan de verzoeker³⁸".

Bovendien heeft de RvV op 12 april 2016 twee arresten n°165=615 en n°165.616 genomen die beslissingen van weigering van dé vluchtelingenstatus en weigering van de van subsidiaire beschermingsstatus vernietigen en het CGVS vragen aanvullende maatregelen van instructie te nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

In het arrest n° 165 616, is Uw Rechtspraak van mening dat :

« la situation en Irak et à Bagdad demeure extrêmement volatile et susceptible de changer particulièrement rapidement. Le Conseil constate d'ailleurs qu'il est notoire que des événements tragiques, en particulier des attentats meurtriers, ont encore eu lieu à Bagdad depuis octobre 2015 »

(Vrije vertaling : De situatie in Irak en in Bagdad blijft uiterst vluchtig en vatbaar om bijzonder snel te veranderen. De Raad stelt trouwens vast dat het algemeen bekend is dat tragische gebeurtenissen, in het bijzonder moorddadige aanslagen, nog in Bagdad sinds oktober 2015 hebben plaatsgevonden).

In hetzelfde arrest heeft Uw Rechtspraak voorts twijfels geuit over «l'existence dans ledit rapport [ndlr. le rapport Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] d'élément concret et pertinent permettant de conclure à ladite baisse significative. En effet, après consultation des sources mentionnées et référencées dans le rapport du Cedoca, le Conseil relève ce qui suit : selon le site Iraq Body Count, le nombre de victimes civiles à Bagdad pour l'année 2015 est d'environ 2500, alors qu'il était d'environ 3000 pour l'année 2013 ; le nombre d'incident quant à lui, apparaît semblable au chiffre de l'année 2014, soit environ 1400 et est, en outre, sensiblement plus élevé que le chiffre de l'année 2013 qui était d'environ 900 ».

(Vrije vertaling ; het bestaan in bovengenoemde verslag [ndlr. het verslag Cedoca - COI Focus - Irak - Bagdad] van concreet en relevant element dat het mogelijk maakt om tot het besluit te komen van een belangrijke daling. Na raadpleging van de bronnen vermeld en verwezen in het verslag van Cedoca, stelt de Raad immers wat volgt vast : volgens de site "Irak Body Count", is het aantal burgerlijke slachtoffers in Bagdad voor het jaar 2015 van ongeveer 2500, terwijl het van ongeveer 3000 voor het jaar 2013 was; het aantal incidenten blijkt gelijk aan het cijfer van het jaar 2014, d.w.z ongeveer 1400 en is, bovendien, aanzienlijk hoger dan het cijfer van het jaar 2013 dat van ongeveer 900 was).

Uw Rechtspraak heeft ook een arrest genomen op 6.06.2016 (n°169 112) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigt : In het licht van de meest recente gebeurtenissen, en gezien de fluctuerende situatie in de Iraakse hoofdstad, heeft Uw Rechtspraak besloten dat het wenselijk zou zijn dat het CGVS aanvullende maatregelen van instructie zou nemen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Heel recent, heeft Uw Rechtspraak op 28.09.2016 een arrest genomen (n°175 342) die een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigt, onder meer voor volgende reden :

"Il est de notoriété publique que d'importants attentats ont continué et continuent à frapper Bagdad actuellement et que certains d'entre eux, comme celui du 3 juillet 2016 par exemple ont faits de très nombreuses victimes. Le Conseil rappelle, à cet égard, qu'en vertu de sa compétence de plein contentieux, il statue en tenant compte de la situation telle qu'elle existe au moment de la clôture des débats. Partant, le Conseil doit tenir compte de l'évolution de la situation générale du pays de provenance du demandeur d'asile. Si la dégradation de la situation générale à Bagdad est un fait général notoire, le Conseil ne dispose cependant pas d'un pouvoir d'instruction lui permettant de récolter des informations précises à cet égard".

C. Verslagen en internationale pers

1.

Aldus kan men in het verslag van CARITAS INTERNATIONAL en de CIRÉ, 'Parole à l'Exil' van 4 mei 2016 lezen :

« La capitale irakienne est la cible principale de l'EI, et ce depuis l'été 2014. Le rapport du Secrétaire Général au Conseil de sécurité de l'ONU atteste que Bagdad continue de connaître le plus haut taux d'attaques visant les civils en Irak. Les kidnappings, meurtres, bombes artisanales, grenades (« sticky bombs »), kamikazes, véhicules piégés, tirs, découvertes de corps anonymes sont monnaie courante à Bagdad. De nombreux incidents touchant les civils impliquant des engins explosifs improvisés arrivent quotidiennement dans la capitale irakienne. Le blogueur J. Wing Musings on Iraq nous fait remarquer que le gouvernement de Bagdad est le seul pour lequel le nombre d'incidents n'a fait qu'augmenter au cours de l'année 2015 »³⁹.

(Vrije vertaling : De Iraakse hoofdstad is het hoofddoelwit van ISIS, en dit sinds de zomer van 2014. Het verslag van de Secretaris-generaal aan de Veiligheidsraad van de UNO toont aan dat Bagdad het hoogste niveau van aanvallen blijft ondergaan met betrekking tot burgers in Irak. De ontvoeringen, moorden, ambachtsbommen, granaten („sticky bombs"), kamikazes, bomvoertuigen, schietpartijen, ontdekkingen van onbekende lichamen zijn lopende munt in Bagdad. Talrijke incidenten betreffende burgers die een geïmproviseerd explosief gerei impliceren, komen dagelijks in de Iraakse hoofdstad voor. Bloggeur J. Wing (Musings on Iraq) merkt op dat de provincie van Bagdad de enige is waarvoor het aantal incidenten maar bleef stijgen in de loop van 2015).

2.

In een verslag van 26 januari 2016, is de Secretaris-generaal van mening dat sinds zijn vorig verslag (26 oktober 2015), « Baghdad continued to see the highest rate of attacks targeting civilians in the country. During the reporting period, Baghdad witnessed 374 incidents targeting civilians and 110 incidents targeting the Iraqi security forces. The deadliest attacks included suicide attacks at a Shiite mosque and a Shiite funeral in eastern Baghdad on 13 November, in which 43 civilians were reportedly killed and 90 injured. An earlier suicide attack on 8 November targeted a popular mobilization forces gathering in Sadr

City, reportedly killing 20 of its members and wounding another 28. Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in Baghdad city and outlying areas »40.

(Vrije vertaling : Bagdad blijft het hoogste niveau van aanvallen ondergaan met betrekking tot burgers in het land. Tijdens de rapporteringsperiode, is Bagdad getuige geweest van 374 incidenten met betrekking tot burgers en 110 incidenten met betrekking tot de Iraakse veiligheidsdiensten. De moorddadigste aanvallen zijn onder meer de zelfmoordaanvallen op de sjiiitische moskee en een sjiiitische begrafenis in het oosten van Bagdad op 13 november, waarin 43 burgers gedood werden en 90 gewond geraakten. Een vorige zelfmoordaanval gepleegd op 8 november beoogde populaire mobilisatiekrachten in Sadr City, waarvan 20 zijn gedood en 28 gewond geraakt. Ongeïdentificeerde lichamen werden nog op een dagelijkse basis gevonden in Bagdad et buitenwijken).

3.

In een brief van 29 maart 2016 van de Britse Ambassade in Bagdad, kan men lezen dat « Da'esh and associated Sunni insurgent groups maintain the intent and capability to conduct standalone and co-ordinated high-intensity attacks. These are usually in the form of Vehicle Borne IEDs (VBIEDs), large-yield roadside IEDs and suicide attacks utilising VBIEDs or explosive vests. These attacks are capable of causing numerous casualties »41.

(vrije vertaling: Daesh en geassocieerde soennitische groepen handhaven het doel en de capaciteit om, op autonome wijze, gecoördineerde aanvallen te leiden van grote intensiteit. Deze nemen over het algemeen de vorm van bomaanslagen, bommen met een breed spectrum op de kant van de straat, zelfmoordbomauto's of explosievenjassen. Deze aanvallen kunnen de oorzaak zijn van talrijke slachtoffers).

4.

Volgens het verslag van de UNHCR 'Position on returns to Irak' van oktober 2014 : « Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence »42.

(vrije vertaling: Bagdad blijft het theater van frequente massa-aanvallen, vaak, maar met uitsluitend, tegen wijken met sjiiitische meerderheid, en kent een opleving van sektarische geweld).

Voor het jaar 2015 in Bagdad, telt de UNAMI, 3.727 overleden burgers, Joël Wing (blog: Musings on Iraq} 3.817 overleden burgers en Irak Body Count 3.426 overleden burgers. Voorts merkt men op dat wat zijn methodologie betreft, de UNAMI systematisch in zijn verslagen verklaard dat de reële balans hoger zou kunnen zijn: « In light of the above-noted limitations in methodology, UNAMI does not claim that the information it provides is complete, and it may well be that UNAMI is under-reporting the extent, nature or seriousness of the effect of armed violence and acts of terrorism on the civilian population »43.

(Vrije vertaling : Gezien de eerder vermelde beperkingen wat de methodologie betreft, beweert de UNAMI niet dat de inlichting die het verstrekt volledig is, en het zou kunnen dat de UNAMI de omvang, de natuur of de ernst van de gevolgen van het gewapende geweld en de handelingen van terrorisme op de burgerlijke bevolking onder-rapporteert).

5.

Wij lezen in de COI Focus van 23.06.2016 : « Een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad die omwille van de veiligheid van zijn eigen bronnen anoniem wenst te blijven, stelt dat de cijfers van het aantal slachtoffers die zijn organisatie van een zeer goed geplaatste bron ontvangt hoger liggen, maar dat hun diensten deze niet kunnen publiceren. De reden hiertoe is dat alle incidenten moeten worden onderzocht voor publicatie, en dat niet altijd uitsluitel kan worden verkregen over de omstandigheden, maar eveneens omdat de bron moet worden beschermd »44.

Betreffende het doelwit van de aanslagen en aanvallen van Bagdad, verklaart de Cedoca het volgende : « De aanvallen met explosieven zijn hoofdzakelijk op burgers gericht ». « Tijdens het 'Breaking the Walls'-offensief in 2012 en 2013 had AQI het nog voor een stuk gemunt op inrichtingen van de overheid en het leger, zoals op gevangenen, met het doel deze te bestormen, maar het geweld dat uitgaat van ISIS is vandaag zeer overwegend gericht op burgerdoelwitten zoals markten of restaurants »45.

Voorts herinneren we eraan dat verzoeker van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandelingen zijn46. « Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten »47.

« Verschillende factoren dragen volgens Cedoca ertoe bij dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden, begaan door sjiiitische milities:

- De feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad is sterk toegenomen (zie boven, hoofdstuk 2. Huidige toestand van het conflict). Deze milities hebben mensenrechtenschendingen begaan op soennitische burgers in de gebieden die zij hebben heroverd op ISIS, en zij doen dit volgens onder andere Human Rights Watch ook nog in 2016. Als het tot confrontaties tussen milities en het Iraakse leger komt, moet het leger het onderspit delven.

-Het offensief van ISIS ten noorden van Bagdad en vooral de val van Mosul heeft het geweld tegen soennieten in Bagdad doen toenemen.

- Veel soennieten in Bagdad zijn IDP's die meer dan ingezetenen doelwit worden van de sjiiitische milities. vooral ontheemden uit de provincie Anbar worden gevisieerd.

- Soennieten lopen volgens UNHCR risico om opgepakt en gearresteerd te worden door de veiligheidsdiensten aan een controlepost, omdat zij ervan verdacht worden lid van ISIS te zijn.

- Uit informatie van UNHCR blijkt dat soennieten vaak slachtoffer worden van bedreigingen, verbaal geweld of mishandelingen 48.

Men leest op de site van het CGVS (stuk B3) : « De provincie Bagdad staat formeel onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities staan ook mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. (...).Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiiten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen»49.

Als, zoals hierboven gesteld, het aantal aanslagen en aanvallen indrukwekkend is, worden eveneens talrijke ongeïdentificeerde lichamen in de hoofdstad teruggevonden. UNAMI heeft aldus 436 lichamen tussen mei en eind oktober 2015 geregistreerd waarvan de manier van uitvoering laat geloven dat deze personen wegens politieke of religieuze redenen werden gedood50. « Naast de terreur door ISIS zijn er verschillende sjiiitische milities actief in de stad en in de provincie, deze maken jacht op vermeende ISIS-strijders, handhaven mee de orde, en bewaken de sjiiitische wijken. Bij hun activiteiten gaan zij hardhandig te werk, en er zijn talrijke berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. Dagelijks worden ook lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld afte persen van ontvoerde burgers »51.

D. De cijfers en de recente gebeurtenissen in Bagdad (oktober 2016 -januari 2016)

Het verslag van Caritas International en CIRE alsook Iraq Body Count rapporteren veel meer slachtoffers en aanvallen dan de Cedoca en het CGVS.

a) Cijfers en vergelijking tussen 2015 en de voorgaande jaren

Als men zich op de cijfers van de Verenigde Naties baseert, stelt men vast dat:

- voor het jaar 2016, waren er 3.132 gedode burgers in Bagdad
- voor het jaar 2015, waren er 3.727 gedode burgers in Bagdad
- voor het jaar 2014, waren er 3.702 gedode burgers in Bagdad
- voor de 9 laatste maanden van het jaar 2013 - jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming voor Bagdad, waren er 2.331 gedode burgers in Bagdad (wat met een jaarlijks gemiddelde van 3.108 gedode burgers overeenstemt)

2017:

[Wat volgt is een overzicht per maand van het aantal burgerslachtoffers (doden en gewonden)tot en met april 2013.]

De cijfers van januari 2013 tot maart 2013 zijn niet opgenomen.

De cijfers van de Verenigde Naties en van Irak Body Count zijn enigszins tegenstrijdig maar hoe dan ook, één ding is zeker dat er geen enkele belangrijke daling is van het willekeurige geweld betreffende burgers in Bagdad sinds 2013, jaar van de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de GGVS voor Bagdad.

Men kan derhalve geen belangrijke daling van willekeurige doden van burgers in Bagdad vaststellen.

Het jaarlijks gemiddelde van 3.132 gedode burgers voor het jaar 2016 staat voorts gelijk met het aantal slachtoffers die voor het jaar 2013 werd geïnventariseerd, jaar waar de subsidiaire bescherming voor Bagdad door de CGVS opnieuw werd ingevoerd. CGRA had de subsidiaire bescherming voor Bagdad in december 2013 opnieuw ingevoerd. De verzoeker begrijpt derhalve niet waarom de CGVS van mening is dat de veiligheidssituatie op positieve wijze is geëvolueerd als het aantal slachtoffers nu hoger is dan in 2015 en gelijk is aan het aantal slachtoffers in 2013.

Als men de verslagen op de site Iraq Body Count leest, stelt men vast dat het geweld ten opzichte van de burgers op het globale grondgebied van Irak (zonder onderscheid) veel hoger was in 2015 dan in 2013: 2015, werden immers 16.115 burgers gedood terwijl in 2013, slechts 9.851 burgers werden gedood (stuk B2). Er wordt eveneens vermeld in dit verslag dat behalve voor juni en augustus 2014, het aantal de doden in 2015 zeer vergelijkbaar is met het aantal doden in 2014 (stuk B2) Sinds het jaar 2003 en de val van het regime van -Saddam Hussein, zijn de jaren 2014 en 2015 degenen met het meest aantal overleden burgers buiten de verschrikkelijke jaren 2006-2007 die de jaren van piek van geweld vormden (stuk B2).

Men merkt trouwens op dat voor de jaren 2010 en 2011 tijdens de welke een subsidiaire bescherming aan de Irakezen van Bagdad werd toegestaan, op het geheel van het gebied van Irak, 4.167 burgerlijke slachtoffers zijn gevallen voor het jaar 2010 en 4.153 burgerlijke slachtoffers voor het jaar 2011 (zie stuk B2)

Het jaar 2015 kent meer dan 4 x meer burgerlijke slachtoffers dan de jaren 2010 en 2011, jaren tijdens de welke de CGVS nog de subsidiaire bescherming voor Bagdad en Mossoul toestond (stuk B2).

Geen enkel element in het verslag van Cedoca van juni 2016 stelt deze vaststelling in vraag. Het verslag is trouwens van mening dat « sinds begin 2015 blijft het aantal slachtoffers in Bagdad nagenoeg constant volgens de cijfers van de VN-missie voor Irak, ledere maand van 2015 en ook in 2016 telt de provincie Bagdad in absolute cijfers het hoogste aantal burgerslachtoffers »⁵² en « de sterke daling bij de autobommen bleek slechts tijdelijk, want in augustus 2015 werd de hoofdstad weer getroffen door twaalf explosies van bomvoertuigen, elf andere konden onschadelijk worden gemaakt. [...] In de maanden september 2015 tot en met februari 2016 [...] waren er volgens de blog Musings on Iraq tien succesvolle aanslagen met autobommen (SVEST en VBIED samengeteld), tegenover niet minder dan 603 aanslagen met IED »⁵³.

In de COI Focus van 23 juni 2016 stelt Cedoca trouwens uitdrukkelijk : 'Vanaf begin april 2016 neemt het aantal zware en zeer zware aanslagen in Bagdad toe, zowel m de stad als in de provincie'⁵⁴ fc. 25 van de COI Focus van 23 juni 2016).

Caritas wijst er trouwens terecht op dat : « le Cedoca fait mention dans le COI Focus Bagdad du 31 mars 2016 de deux affrontements directs entre IEI et les forces de sécurité irakiennes. D'après le Cedoca, aucun affrontement direct n'avait eu lieu en 2015, de sorte que la mise en avant de deux événements en deux mois de temps apparaît comme une augmentation claire de la violence depuis janvier 2016. De plus, l'on peut se demander s'il s'agit véritablement d'événements exceptionnels, comme le décrit le Cedoca et le CGRA, ces deux attaques étant très rapprochées dans le temps »

Cedoca meldt in de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 twee rechtstreekse confrontaties tussen ISIS en de Iraakse veiligheidsdiensten. Volgens de Cedoca, heeft er geen enkele rechtstreekse confrontatie in 2015 plaatsgevonden, zodat deze twee gebeurtenissen in twee maanden tijd op een duidelijke toename van het geweld sinds januari 2016 wijzen. Bovendien kan men zich afvragen of het werkelijk om uitzonderlijke gebeurtenissen gaat, zoals beschreven door de Cedoca en CGVS, aangezien deze twee aanvallen zeer kort in tijd hebben plaatsgevonden⁵⁵.

Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft steeds erger wordt en dar er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013.

Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.

Verzoeker is dus van mening dat een juiste en onpartijdige re-evaluatie, die alle vereiste elementen in overweging neemt, van deze veiligheidssituatie noodzakelijk is die zou leiden tot de vaststelling dat de subsidiaire bescherming toegekend moet worden aangezien de voorwaarden die aan deze toekenning in hetjaar2013 hebben voorgezeten, minder rampzalig zijn dan de huidige voorwaarden, en aangezien er geen enkele belangrijke daling sinds de herinvoering van de subsidiaire bescherming door de CGVS in december 2013 heeft plaatsgevonden.

b) Recente evenementen in Bagdad (juni 2017 - januari 2017)

- Juni 2017
 - op 22 juni, kwamen 2 personen om m een bomaanslag in Bagdad⁵⁶.
 - op 16 juni, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad⁵⁷.
 - op 5 juni, werd een jongen gedood door een raketaanval op een huis in Bagdad⁵⁸.
- Mei 2017
 - op 30 mei, kwamen minstens 27 personen om in twee bomaanslagen in Bagdad⁵⁹.
 - op 28 mei, kwam 1 persoon om in een aanval in Bagdad⁶⁰.
 - op 26 mei, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad⁶¹.
 - op 25 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad⁶².
 - op 24 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad⁶³.
 - op 20 mei 2017, kwamen minstens 24 personen om in een aanslag in Bagdad⁶⁴.
 - op 19 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad⁶⁵.
 - op 18 mei, kwamen 2 personen om in aanslagen in Bagdad⁶⁶.
 - op 17 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad⁶⁷.
 - op 16 mei, kwamen 2 personen om in een aanslag in Bagdad⁶⁸.
 - op 14 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad⁶⁹.

- op 11 mei, kwamen 4 personen om in een aanslag in Bagdad70.
 - op 9 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad71.
 - op 6 mei, kwamen 2 personen om in een aanslag in Bagdad
 - op 3 mei, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad72.
 - April 2017
 - op 25 april, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad73.
 - op 20 april, kwam 1 persoon om in een aanslag op sjiitische pelgrims74.
 - op 14 april, kwam 1 persoon om in een aanslag in Bagdad75.
 - op 13 april 2017, kwamen 2 personen om in een aanslag op een markt in Bagdad76.
 - op 12 april 2017, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad77.
 - op 10 april 2017, kwam 1 persoon om in het noorden van Bagdad76.
 - op 9 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad79.
 - op 7 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad80.
 - op 5 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad81.
 - op 4 april 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad82.
 - op 3 april 2017, kwam 1 politiemann om in een bomaanslag in Bagdad83.
 - op 2 april 2017, kwamen 8 personen om in 2 bomaanslagen in Bagdad84.
 - Maart 2017
 - op 29 maart 2017, kwamen 14 personen om in een zelfmoordaanslag in Bagdad85
 - op 28 maart 2017, kwam 1 persoon om in een bomaanslag in Bagdad86.
 - op 26 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad87.
 - op 24 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad88.
 - op 22 maart 2017, kwam 1 burger om in twee bomaanslagen in Bagdad89.
 - op 21 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad90.
 - op 20 maart 2017, kwamen minstens 15 personen om in een aanslag in Bagdad91.
 - op 16 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad92.
 - op 14 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad93.
 - op 12 maart 2017, kwam 1 burger om in een raketaanval op een huis in Bagdad94.
 - op 10 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad95.
 - op 9 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad96.
 - op 6 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad97.
 - op 5 maart 2017, kwamen 5 personen om in een bomaanslag ten westen van Bagdad98.
 - op 2 maart 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad99.
 - op 1 maart 2017, vielen 12 doden en gewonden in verschillende bomaanslagen in Bagdad100.
 - Februari 2017
 - op 28 februari 2017, kwam minstens 1 persoon om in twee bomaanslagen op een speelveld in Bagdad101.
 - op 27 februari 2017, kwamen 3 personen om in een bomaanslag in Bagdad102.
 - op 26 februari 2017, kwamen 1 politiemann en 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad103.
 - op 23 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad104.
 - op 20 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad105.
 - op 19 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad106.
 - op 18 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad107.
 - op 16 februari 2017 kwamen minstens 52 personen om in een aanslag in Bagdad108.
 - op 15 februari 2017, kwamen 2 personen om in verschillende aanslagen in Bagdad109.
 - op 12 februari 2017, kwam 1 burger om in bomaanslagen in Bagdad110.
 - op 11 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag op een markt in Bagdad111.
 - op 9 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad112.
 - op 7 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag op een markt in Bagdad113.
 - op 6 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad114.
 - op 4 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad115.
 - op 3 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag in Bagdad116.
 - op 1 februari 2017, kwam 1 burger om in een bomaanslag op een markt in Bagdad117.
 - op 1 februari 2017, kwamen 2 burger om in een bomaanslag in Bagdad118.
- Deze cijfers geven aan dat er bijna dagelijks een bomaanslag is in Bagdad met minstens één dode.
- Januari 2017
 - op 8 januari 2017, kwamen minstens 18 personen om in 2 aanslagen op markten in Bagdad .
 - op 3 januari 2017, zijn minstens 57 personen omgekomen in een aanslag gepleegd door

ISIS119.

3. Het onvermogen van de Staat om de burgers te verdedigen

Volgens Caritas, kan de Regering de Iraakse burgers wegens verschillende redenen niet beschermen: corruptie, gebruik van defecte detectors van explosieven, onvermogen en gebrek aan willen de sjiitische milities te controleren, toenemende criminaliteit door gangs, misdadigers en milities die voor hun eigen rekening handelen.

Men kan trouwens in het verslag van de Cedoca van juni 2016 lezen : « Uit verschillende bronnen blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het geweld in Bagdad (met uitzondering van de aanslagen met springstof, deze zijn toe te schrijven aan ISIS en eventueel nog andere soennitische groeperingen). 58 Volgens een gezaghebbende medewerker bij een internationale organisatie in Bagdad en volgens ISW worden dagelijks lijken gevonden, kunnen de milities straffeloos te werk gaan, en kunnen de officiële veiligheidsdiensten daar maar weinig tegen ondernemen, door hun gebrek aan manschappen en organisatie. Bij confrontaties tussen de milities en het leger en de politie zijn het de ordediensten die doorgaans aan het kortste einde trekken » (p. 11-12).

Volgens Human Rights Watch, « in Baghdad and Diyala, criminal gangs who Sunni victims say are affiliated with the Iraqi security services and Shia militias carried out uninvestigated assassinations and threats » . (Vrije vertaling: in Bagdad en Diyala, voeren criminele bendes die door de soennitische slachtoffers gezegd worden aangesloten te zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten en sjiitische milities, ononderzochte moorden en bedreigingen uit).

Talrijke Iraakezen manifesteren sinds maanden in de Iraakse hoofdstad tegen de corruptie van de regering, eisend dat de omgekochte hooggeplaatsten voor verantwoordelijk worden gehouden en dat een nieuwe regering wordt opgesteld. De situatie is op 30 april 2016 fel verslechterd wanneer de demonstranten de Groene Zone zijn binnengedrongen. Deze gebeurtenissen geven blijk van het algemene ongenoegen van de bevolking betreffende de politieke klasse die omgekocht is en onbekwaam om de uitdagingen waarmee het land kampt, aan te gaan.

4. Het argument van de opvang van IDP's

De CGVS weigert een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan Bagdadse burgers onder meer omdat Bagdad een groot aantal IDP's van andere zones van het land ontvangt.

Opnieuw stelt Uw Rechtspraak zich vragen over dit argument in zijn voornoemd arrest van 12 april 2016:

« il en va de même concernant le motif des décisions entreprises indiquant, sans davantage de nuance, que Bagdad accueille un grand nombre de personnes déplacées en provenances d'autres régions du pays : en effet, le Conseil se demande en quoi le fait que des personnes qui cherchent à se réfugier dans la capitale pour fuir des zones de guerre ou sous le contrôle d'organisations terroristes, peut être révélateur d'une quelconque absence de violence aveugle dans cette partie du pays où ils trouvent refuge. De plus, ainsi qu'il ressort d'un document référencié dans le rapport du Cedoca susmentionné (UNHCR, Position on returns to Iraq, octobre 2014, page 4), le fait que la majorité des personnes déplacées à l'intérieur de l'Irak Je sont, notamment, au sein même des provinces de Ninewa et d'Al-Anbar, pourtant notoirement en proie à une situation de violence aveugle conduisant actuellement la partie défenderesse à octroyer la protection subsidiaire aux ressortissants de ces régions, conduit encore davantage le Conseil à s'interroger sur la pertinence d'un tel argument ».

(Vrije vertaling : hetzelfde geldt voor de reden van de ondernomen beslissingen die, zonder enige nuance medelen, dat Bagdad een groot aantal ontheemden ontvangt afkomst uit andere gebieden van het land: de Raad vraagt zich immers af in welke mate het feit dat personen die zones van oorlog of onder de controle van terroristische organisaties proberen te ontvluchten in de hoofdstad, indicatief zou zijn van de afwezigheid van willekeurig blind geweld in het deel van het land waar zij schuilplaats vinden. Bovendien, zoals blijkt uit een document waarnaar verwezen wordt in het verslag van bovenvermelde Cedoca (UNHCR, Positie men returns to Irak, oktober 2014, bladzijde 4) zet het feit dat de meerderheid van de ontheemden binnen Irak het zijn binnen de provincies Ninewa en Al-Anbar, die toch evident prooi zijn van een situatie van blind geweld die momenteel het verdedigende deel ertoe aanzet zijn om de subsidiaire bescherming toe te staan aan de onderdanen van deze gebieden, de Raad ertoe aan om zich vragen te stellen over de relevantie van dergelijk argument).

Opnieuw brengt geen enkel element van het verslag van Cedoca van 23.06.2016 een verklaring wat dit element betreft.

« De opeenvolgende golven van vluchtelingen uit de oorlogsgebieden heeft de autoriteiten ertoe gebracht om de verhuis van ontheemden naar het stadscentrum wettelijk te beperken tot diegenen die over een lokale sponsor beschikken. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht hebben gezocht bedroeg in maart 2016 65.508 personen. Wie Bagdad ontvluchtte, trok vooral naar de provincies Suleimaniya en Anbar. IDP's richtign Anbar verblijven vooral in het district Hit. Van wie Bagdad ontvluchtte naar een andere provincie heeft provincie heeft 91 % aan de

Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) duidelijk gemaakt te willen terugkeren, 4 % wacht af, en slechts 1 % wenst zich te integreren in de huidige omgeving. Meer dan 60 % van deze groep leeft in huurwoningen, 21 % verblijft bij familie. Daar staat tegenover dat ontheemden uit andere provincies die nu in Bagdad verblijven heel duidelijk te kennen geven om terug te willen keren. De meeste zijn Arabische soennieten en afkomstig uit tribale gebieden in Anbar, waar zij over sterke familiale structuren beschikken. De IDP's in Bagdad lijden over het algemeen onder slechte woonomstandigheden, een gebrek aan werk, de gestegen levensduurte en de onveiligheid in de hoofdstad » 120

In zijn verslag, 'Position on Returns to Irak', is de UNHCR van mening dat « between January and early October 2014, over 1.8 million individuals, nearly half of them children, have been displaced from mainly Ninewa, Al-Anbar, Salah Al-Din, Diyala, Baqhdad, Kirkuk and Babel governorates to over 1,850 distinct locations across Iraq » (Vrije vertaling tussen januari en begin oktober 2014, zijn meer dan 1,8 miljoen mensen, bijna de helft van hen kinderen, gevlucht uit voornamelijk Ninewa, Al- Anbar, Salah al- Din, Diyala, Bagdad, Kirkuk en Babel naar meer dan 1.850 verschillende locaties verspreid over Irak). Als talrijke personen dus een schuilplaats vinden, vluchten anderen de hoofdstad. Voorts « most internally displaced persons (IDPs) have fled to northern parts of Iraq, including to the Kurdistan Region and other parts of Ninewa, or have been displaced within Al-Anbar »¹²¹ (Vrije vertaling : De meeste interne ontheemden (IDP's) zijn naar de noordelijke delen van Irak gevlucht, met inbegrip van de Koerdische regio en andere delen van Ninewa , of zijn gevlucht binnen Al- Anbar) en dus niet naar Bagdad.

Verzoeker stelt zich voorts de vraag van de relevantie van dit argument: het feit dat Bagdad mensen uit zones die nog erger getroffen worden, ontvangt, bewijst in geen enkel geval de afwezigheid van blind geweld in de hoofdstad. Het lijkt voorts logisch voor de verzoeker dat personen die niet noodzakelijkerwijs de veiligheidssituatie in de verschillende gebieden van hun land kennen, naar Bagdad willen trekken, dat uiteindelijk toch de hoofdstad van het land is.

5. Het argument van de continuïteit van het openbare leven in Bagdad

Een van de argumenten van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de Bagdadse burgers is die van de voortzetting van het openbare leven.

Maar Uw Rechtspraak verwonderde zich, terecht, in het voornoemde arrest van 12 april 2016, over zo'n redenering aangezien het openbare leven evenmin in 2014 of begin 2015 heeft gestopt, periodes waar de CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toekende:

« Le Conseil note également que la partie défenderesse semble tirer argument de la relative continuité de la vie publique à Bagdad ; néanmoins, ici aussi, le Conseil s'interroge sur la pertinence de cet argument dès lors qu'il ressort de la documentation fournie par la partie défenderesse que « même en 2006 et 2007, quand la violence a atteint un pic, la vie publique dans la capitale ne s'est pas arrêtée ». Le Conseil n'aperçoit pas davantage d'indice, au sein dudit rapport, que la vie publique s'est arrêtée en 2014 et au début de 2015, période au cours de laquelle la partie défenderesse considérait notoirement que l'article 48/4, §2, c, de la loi du 15 décembre 1950 s'appliquait aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad. [...]. Dès lors, en l'absence d'informations sérieuses et détaillées permettant de comprendre en quoi les diverses situations exposées supra sont différentes et impliquent un traitement différent, le Conseil souhaiterait être éclairé sur la pertinence de l'argument qui déduit de la continuité actuelle de la vie publique à Bagdad le fait que le niveau de violence y aurait diminué par rapport aux années antérieures ».

(Vrije vertaling : De Raad merkt eveneens op dat de verwerende partij argument schijnt te trekken uit de relatieve voortzetting van het openbare leven in Bagdad; niettemin, ook hier, stelt de Raad zich vragen over de relevantie van dit argument omdat er uit de documentatie die door de verwerende partij wordt geleverd, blijkt dat "zelfs in 2006 en 2007, wanneer het geweld een piek heeft bereikt, het openbare leven in de hoofdstad niet is gestopt". De Raad ziet ook geen element, in het bovenvermelde verslag, dat erop wijst dat het openbare leven in 2014 en begin 2015 is gestopt, periode waarin de verwerende partij evident van mening was dat artikel 48/4, §2, c, van de wet van 15 december 1980 van toepassing was op de asielzoekers afkomstig uit Bagdad. [...]. Derhalve, zonder ernstige en uitvoerige informatie die het mogelijk maakt om uit te leggen waarom de verschillende supra uiteengezette situaties verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren, wenst de Raad de relevantie van het argument te begrijpen die uit de huidige voortzetting van het openbare leven in Bagdad afleidt dat het niveau van geweld er vergeleken met de voorgaande jaren zou verminderd zijn).

Geen enkel element in het verslag van de Cedoca van 23.06.2016 kan het verschil in behandeling uitleggen tussen de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie op basis van het argument van de voortzetting van het openbare leven in Bagdad. Men kan trouwens nog steeds in de COI Focus lezen dat « volgens de Régional Research & Information Officer van UNHCR viel het openbare leven in de stad zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 niet stil », zonder enige verklaring die het mogelijk maakt om uit te begrijpen waarom de situatie in 2006-2007/2014-2015 en de huidige situatie verschillend zijn en een verschillende behandeling impliceren

We merken trouwens op dat talrijke bronnen een vergelijkende situatie in Damascus vermelden¹²², stad waarvoor de CGVS nochtans van mening is dat er ernstige redenen zijn om te geloven dat elke burger er een reëel risico loopt tegen zijn leven of zijn persoon door het enige feit van zijn aanwezigheid. Dit argument van de CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan Bagdadse burgers lijkt voorts waanzinnig volgens de verzoeker. In een stad die dergelijke situatie van oorlog, aanslagen, aanvallen en geweld sinds 13 jaar kent, moet het leven op een of andere manier kunnen doorgaan. Men kan zich aldus terecht afvragen of het in casu werkelijk om een voortzetting van het openbare leven gaat. De inwoners van de stad zijn vandaag aan deze situatie gewend. De veiligheidssituatie in Bagdad is zeker rampzalig, maar vertegenwoordigd vandaag hun dagelijks leven sinds meer dan 13 jaar. Gezien deze beschouwingen, kan men redelijkerwijs geen afwezigheid van blind geweld afleiden uit het feit dat verschillende openbare structuren blijven werken in Bagdad.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) alsook artikel 26 van het koninklijk besluit van 11.07.2003.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Voor deze redenen past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

1. SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 §2 C) VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HETGRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

Verweerder erkent het volgende : "Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn".

De UNHCR stelt echter dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig" maar dat er rekening moet worden gehouden met objectieve bewijzen om het reële risico te beoordelen die genoemd wordt in artikel 48, § 2 c) van de wet van 15 december 1980¹²³.

In het rapport van de UNHCR van oktober 2014, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Rapporten wijzen op een heropleving van sektarische represailles, met lichamen van soennitische mannen die geblinddoekt werden gevonden en geboeid, blijkbaar uitgevoerd in verschillende delen van het land, vooral in Bagdad"¹²⁴ en dat "Bagdad blijft het centrum van frequente aanvallen met massaslachtoffers, [...] en heeft een opleving van sektarisch geweld gekend" ¹²⁵.

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn"¹²⁶ bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker afkomstig is, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, de status van subsidiaire bescherming moet hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

B.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad niet sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaat om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.

Ernstige schade worden onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld . Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, verweerder schendt artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKEMOTIVERING VAN ADMINISTRATIVE HANDELINGEN.

A.

Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCR Position on returns to Iraq", van oktober 2014, dat "Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden".

De UNHCR stelt dat, wanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming¹²⁷. Desbetreffende schrijft de UNCHR zeer expliciete wijze: "asielzoekers afkomstig uit Irak die bescherming zoeken binnen de lidstaten van de Europese Unie aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd kunnen vallen binnen de werkingssfeer van de richtlijn Kwalificatie voor mensen die behoefte hebben aan een subsidiaire bescherming'.

In casu dient men de nadruk te leggen op het feit dat de UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer het vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Daarom is het onjuist om te beweren dat de UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. De UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat men aan de Bagdadis de subsidiaire bescherming moest toekennen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen gaande was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015/april 2016 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerder legt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl de aanvrager hierboven aangetoond heeft dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.

3. SCHENDING VAN ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGINGVOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTEUNGEN EN DE STAATLOZEN

Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen, zonder op enige wijze haar beweringen te staven.

Nochtans stelt artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail. In het administratief dossier .moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer; en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort

overzicht van de vragen die tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat¹²⁹: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[...] met betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...] dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informatie wordt verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...] het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...] in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...] de aanwijzingen voorzien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd. (Raad van State, arrest n°223 434 van 7 mei 2013)".

Daarom moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve dat hij twee documenten noemde "waaruit blijkt" een aantal informatie die op hun beurt ook niet gestaafd worden.

Anderzijds, refereert de COI van 23.06.2016 de informatie die het bevat door middel van websites en URL's die niet worden genoemd: het is zo dat slechts de vermelding van het woord "URL" verschijnt, zonder enige precisering van het desbetreffende URL !

Alle informatie die afkomstig zijn vanuit het internet hebben dus geen referentie: de verzoeker is dus absoluut niet in staat om de controle te voeren over de betwiste bronnen en voornoemde artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 te verzekeren wordt geschonden.

Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

Institute for the Study of War, email van 16/09/2015¹³⁰

Gezaghebbende medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015 en 17/09/2015.¹³⁴

In een arrest van 15/09/2015¹³⁵, stelt de RW : "verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en e-mail, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". in dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet was verbonden aan het administratief dossier. Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld.¹³⁶

In een arrest n° 165 616 van 12 april 2016, heeft Uw Rechtspraak betreffende de COI Focus Bagdad van 6.10.2015 gesteld dat « si une grande partie du rapport concerné se base sur des données publiques aisément accessibles, le Conseil constate qu'un certain nombre de constats, en particulier ceux concernant l'ampleur réelle du nombre de victimes et l'emprise des milices chiites sur la sécurité et le maintien de l'ordre, émanent de divers entretiens téléphoniques et courriels qui ne sont pas annexés audit document. Dès lors, le Conseil considère que la partie défenderesse n'a pas respecté le prescrit de l'article 26 de l'arrêté royal du 11 juillet 2003 précité. En conséquence, les décisions sont entachées d'une irrégularité substantielle, qui, en l'espèce, ne saurait être réparée par le Conseil, et doivent être annulées conformément à l'article 39/2, §1er, alinéa 2, 2° de la loi du 15 décembre 1980 ».

(Vrije vertaling : als een groot deel van het betrokken verslag op gemakkelijk toegankelijke openbare gegevens gebaseerd is, stelt de Raad vast dat een zeker aantal constateringen, in het bijzonder die betreffende de reële omvang van het aantal slachtoffers en de invloed van de sjiitische milities op de veiligheid en de ordehandhaving, op verschillende telefonische onderhouds en brieven gebaseerd zijn,

die niet in het voornoemde document werden bijgevoegd. Derhalve is de Raad van mening dat de Verwerende partij het voorschrijft van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet heeft geëerbiedigd. Bijgevolg zijn de beslissingen door een wezenlijke onregelmatigheid aangetast, die, in het onderhavige geval, door de Raad niet hersteld kunnen worden, en moeten ze overeenkomstig artikel 39/2, §1er, alinea 2,2°, van de wet van 15 december 1980 geannuleerd worden).

Een gelijke redenering dient genomen te worden met betrekking tot de COI Focus Bagdad van 23.06.2016: er wordt namelijk verwezen naar dezelfde e-mails dan bij het opstellen van de COI Focus Bagdad 6.10.2015 en zelfs nieuwe berichten verzonden in 2016. Dit is tegenstrijdig met artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 omdat verzoeker niet in staat is om de inhoud van deze contacten na te gaan.

De bestreden beslissing schendt dus het artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden."

2.1.2. Bij het verzoekschrift wordt een internetartikel gevoegd met betrekking tot de lancering van het nationale identiteitskaartenproject, een aantal documenten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (Iraq Body Count) en een aantal beleidsdocumenten uitgaande van de verwerende partij.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 23 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.2.2. Op 3 april dient verzoeker overeenkomstig de voormelde bepaling een aanvullende nota in, met de volgende nieuwe elementen:

- Een arrestatiebevel van 8 januari 2018 met vertaling
- Een brief betreffende het onderzoek rond verzoeker gericht aan de onderzoeksrechtbank van Al Karkh van 9 januari 2018.

Ter zitting worden de originelen van deze stukken neergelegd.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Voorafgaandelijk moet worden vastgesteld dat verzoeker het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus in strijd acht met artikel 26 van het PR CGVS, doch op geen enkele wijze uiteenzet hoe deze bepaling met de voeten werd getreden. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.4.2.2. Verzoeker verklaarde nood aan bescherming te hebben omwille van het feit dat hij betrokken was bij het project Nationale Identiteitskaarten en weigerde om samen te werken met een corrupte brigadier-generaal die hem vervolgens bedreigde.

De verwerende partij heeft dit asielrelaas onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat op basis van verzoekers verklaringen en alle elementen in zijn dossier niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat geen rekening meer moet worden gehouden met de feiten die hij in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft aangehaald en dat een beoordeling van de nieuwe elementen, aangehaald in het kader van zijn derde asielaanvraag, volstaat.

Verzoeker viseert het eerste weigeringsmotief, dat luidt als volgt:

“Zo kon u vooreerst niet aannemelijk maken waarom precies u benaderd en bedreigd zou worden door de corrupte brigadier-generaal A R om de wachtwoorden te bekomen die toegang verlenen tot het bevolkingsregister van Binnenlandse Zaken. Dit is immers om verschillende redenen erg onwaarschijnlijk. Het is allereerst niet aannemelijk dat een extern communicatiebedrijf de wachtwoorden tot dergelijke gevoelige informatie binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken zou kennen. Er mag immers verondersteld worden dat de Iraakse regering, gezien de welig tierende corruptie dewelke u ook zelf meermaals vernoemde (CGVS, p. 21, 22, 23), deze wachtwoorden zo min mogelijk zou bekendmaken. Bovendien is de functie die u bekleedde binnen bedrijf – u coördineerde het leggen van de internetkabels van de ene naar de andere dienst - geenszins van een dermate hoog niveau dat u eventueel alsnog toegang zou kunnen verkrijgen tot deze wachtwoorden. Dat een brigadiergeneraal, tewerkgesteld bij het ministerie, zou veronderstellen dat u de wachtwoorden van deze databank ter uwer beschikking zou hebben, is dan ook niet geloofwaardig. U verduidelikte dat de corrupte A R u altijd op straat zag en daarom veronderstelde dat u aannemer van het project was en toegang zou hebben tot de wachtwoorden (CGVS, p. 22 en 24). Ook dit lijkt niet aannemelijk. Een aannemer is immers enkel verantwoordelijk voor het uitvoeren van een bepaald bouwproject. Het verkrijgen van toegang tot de databank met confidentiële informatie behoort allerminst tot de bevoegdheid van een aannemer. Van een brigadier-generaal mag uiteraard verwacht worden dat hij eenzelfde denkwijze volgt. Geïnformeerd hoe A R wist wie u was en wat uw functie was, beweerde u bovendien dat hij over verschillende middelen beschikte om die gegevens te verkrijgen, dat het niet moeilijk voor hem was (CGVS, p. 22). Eens te meer blijkt hieruit de onwaarschijnlijkheid van het feit dat de man zou veronderstellen dat u hem de gewenste gevoelige informatie zou kunnen bezorgen. “

Hij betoogt:

“De tegenpartij stelt dus dat het niet aannemelijk is dat verzoeker benaderd en bedreigd werd voor verschillende redenen :

- Niet aannemelijk dat een extern communicatiebedrijf de wachtwoorden had*
- De functie van verzoeker binnen het bedrijf is niet van een uitermate hoog niveau dat hij toegang zou krijgen tot de wachtwoorden*

Scopesky is het eerste Iraakse internetbedrijf. Omwille van zijn professionaliteit, integriteit en andere kwaliteiten, werd het bedrijf gekozen voor het contract met de Iraakse overheid. Met feit dat net dit bedrijf gekozen werd boven andere bedrijven toont het vertrouwen dat de Iraakse overheid in het bedrijf heeft.

Het project van de nieuwe biometrische nationale identiteitskaarten benodigde dat het bedrijf Scopesky toegang had tot de wachtwoorden. Zonder deze wachtwoorden kon het bedrijf het werk niet verrichten, o.a. niet nagaan of het systeem al dan niet werkt

In dit opzicht — professioneel bedrijf in hetwelk de Irakese overheid vertrouwen had en feit dat het bedrijf perse de wachtwoorden nodig had om het werk te verrichten - kan men ook logischerwijs aannemen dat A R dacht dat een werknemer van het bedrijf de wachtwoorden had.

Verzoeker was zelf teamleider en een verantwoordelijke voor het project (coördinator).

Verhoor, p. 9 :

'In het algemeen, waarom voor die functie als techniek aangenomen terwijl u daar eig geen ervaring in had?

Ik ben niet direct begonnen met die projecten. Ik had tijd nodig om ervaring op de te doen.

Na 2 maanden ben ik teamleader geworden en moest ik ander personeel opleiden'

Verhoor, p 12:

'Waarom moest u ter plekke gaan, en niet een technisch team?

Ik werkte in het begin als coördinator. We hadden een dienst PPT dat valt onder BiZA, dus als zij iets nodig hebben, dan moet je communiceren via de coördinator om het juiste team ernaartoe te sturen. Dat gebeurde via mij. Ik moest toen het juiste team ernaartoe te sturen om het probleem op te lossen, Omdat ik eerder bij wireless werkte, kon ik dat goed inschatten. ik moest dan het juiste team aanduiden'

Het is dus vrij logisch dat verzoeker, als coördinator, de wachtwoorden had.

Verder doet het er niet toe of verzoeker de wachtwoorden wel had of niet, maar wel dat A R dacht dat hij ze had. Verzoeker was echter projectleider en dus meest vatbare persoon om de wachtwoorden te hebben. Het is ook voor deze reden dat A R zich tot verzoeker richtte."

Verzoeker overtuigt niet: het feit dat de firma waarvoor hij werkte het vertrouwen genoot van de Iraakse regering om het project tot een goed einde te brengen, maakt het nog niet aannemelijk dat alle medewerkers van dat bedrijf in het bezit zouden worden gesteld van de paswoorden die daadwerkelijk toegang zouden geven tot het systeem. Zoals de verwerende partij terecht stelt, is het een aannemingsbedrijf. Zelfs aangenomen dat het gebruik van paswoorden noodzakelijk is voor het testen van de operationaliteit van het systeem, dan nog mag ervan worden uitgegaan dat deze gevoelige informatie niet aan elke werknemer zou worden verschaft. Verzoeker stond naar eigen zeggen in voor de bekabelingswerken op de werf. In die optiek is het niet aannemelijk dat brigadier-generaal A.S., zelf werkzaam bij het ministerie en geïnformeerd als hij was zoals verzoeker zelf stelt, ervan zou uitgaan dat hij hem aan de paswoorden zou kunnen helpen om in de databank te kunnen, zelfs al was dat niet het geval, temeer nu het systeem nog niet in werking was en volgens verzoekers verklaringen enkel de kaderleden van de commissie over de wachtwoorden beschikten. De uittreksels uit het gehoorverslag die verzoeker citeert, doen daar niet anders over denken. Het geviseerde motief blijft staan.

Verzoeker tracht vervolgens het onderstaande motief in een ander daglicht te stellen:

"Vervolgens gepeild waarom A R niet iemand met een hoger profiel, en dus meer kans op toegang tot de wachtwoorden, kon benaderen, meende u dat dit soort corrupte mensen het niet aandurft om mensen met een hoge functie aan te spreken omdat ze dan riskeren ontmaskerd te worden (CGVS, p. 25). Ook dit kon niet overtuigen. Uit uw overige verklaringen bleek immers vaak het tegenovergestelde. Zo verklaarde u dat de man geen interesse had in 'voorzichtig handelen' (CGVS, p. 22). Bovendien bleken brigadier-generaals A S N, beiden werkzaam bij Binnenlandse Zaken, geenszins verrast toen u hen inlichtte over hun corrupte collega en waren zij daarentegen perfect op de hoogte van de corruptie die heerst binnen Binnenlandse Zaken. Geen van hen zou echter bereid geweest zijn er iets aan te doen. A S kon niets ondernemen uit vrees gedood te worden (CGVS, p. 23) en N durfde geen klacht neer te leggen omwille van het risico op jobverlies, lichtte u toe (CGVS, p. 23 en 25). Vermits twee van de belangrijkste personen binnen het project Nationale Identiteitskaarten niets durfden te ondernemen tegen hun corrupte collega, lijkt het risico ontmaskerd te worden als corrupte persoon voor A R aldus geenszins te spelen. U gewezen op het feit dat niemand iets durfde te ondernemen tegen de corruptie en dat A R dus wel degelijk iemand met een hoger profiel had kunnen aanspreken, gaf u dan weer aan dat iedere militie of partij slechts actief is binnen bepaalde gebieden of ministeries en dat je als minister of parlamentslid niet zomaar iemand met een hoge functie kan aanspreken (CGVS, p. 25). Opnieuw is dit geen overtuigende uitleg. Hiermee bevestigt u immers dat het quasi onmogelijk is – zelfs voor ministers – iets in te brengen of op te treden tegen corrupte personen. Tot slot verklaarde u eerder zelf dat het ministerie van Binnenlandse Zaken net in handen is van de milities Asaeb Ahl al Haq (AAH), Dahwa partij en Failaq Badr (CGVS, p. 21). Uit uw uitleg volgt dat de corrupte brigadier-generaal, waarvan u veronderstelde dat hij tot één van voornoemde groeperingen behoort (CGVS, p. 21), aldus

heel wat macht moet kunnen uitoefenen binnen het ministerie. Zoals u zelf aanhaalde, wordt Irak tot in de hoogste regionen geteisterd door corruptie, zo ook binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken. Waarom de brigadier-generaal zich tot u, iemand van een extern bedrijf met een laag profiel en zonder toegang tot de wachtwoorden, zou moeten richten en geen bronnen zou kunnen vinden binnen Binnenlandse Zaken is niet aannemelijk. “

Hij stelt daar tegenover :

“A R veronderstelde dat verzoeker het wachtwoord had. Verzoeker werd benaderd omdat hij net in het bedrijf werkte en niet rechtstreeks voor de Ministerie van Binnenlandse zaken. Hij werkte dagelijks op de werf en had duidelijk een meer vulneerabel profiel dan iemand die rechtstreeks voor de Ministerie werkte. Hij was verder meer geïsoleerd en zou dit dus minder snel aangegeven dan iemand anders, hoger geplaatst of werkende binnen het Ministerie.

Verder kon A.R. de reactie van verzoeker –het feit dat hij dit ging aangeven aan A.S. en directeur- niet voorspellen”

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven maakt verzoeker niet aannemelijk dat A.R. ervan uit zou gaan dat hij, als projectleider voor de bekabeling op de werf, de juiste paswoorden zou hebben om toegang te krijgen tot de databank. Dat hij zou zijn benaderd omdat hij niet binnen het ministerie werkte, maar voor een aannemingsfirma, en daardoor meer kwetsbaar en meer geïsoleerd was, en problemen of intimidaties minder snel zou aangeven, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, valt dan weer niet te rijmen met hetgeen hij luidens de bestreden beslissing verklaarde, met name dat zelfs de leden van het ministerie, die op de hoogte waren van de corrupte praktijken van A.R. niets tegen hem durfden te ondernemen en dat één van de milities waartoe hij zou behoren de plak zwaaide binnen het ministerie van binnenlandse zaken. Dat A.R. in de luwte moest en zou te werk gaan en een externe zou moeten aanspreken om toegang te kunnen krijgen tot de databank van datzelfde ministerie is dan ook niet aannemelijk. Het bedoelde motief blijft onverminderd overeind.

De verwerende partij vervolgt in de bestreden beslissing:

“Voorts is het erg bedenkelijk dat de corrupte A R geen enkele concrete afspraak met u zou hebben gemaakt over een mogelijke samenwerking. Gezien hij u verplichtte om hem de wachtwoorden door te spelen en op regelmatige basis met hem samen te werken, én u hem beloofde mee te werken, mag uiteraard verwacht worden dat hij het met u over het hoe, wat en wanneer van dit alles zou hebben gehad (CGVS, p. 25-26). Bovendien beëindigde u de dag van de ondervraging de bekabelingsopdracht en werd u dus niet meer geacht op het ministerie aanwezig te zijn (CGVS, p. 16 en 20). U kon echter geen details kwijt over hoe de samenwerking zich in de toekomst concreet zou uitplooien. Gevraagd op welke manier u die info zou doorspelen, ontweek u vooreerst meerdere malen de vraag en antwoordde u onder meer dat u het wachtwoord niet werkelijk had, dat u nooit daadwerkelijk met hem zou samenwerken en dat hij u in het gevang zou steken of zou doden (CGVS, p. 25-26). Uiteindelijk zeer concreet gevraagd hoe u de informatie zou moeten doorspelen, bijvoorbeeld via e-mail, telefonisch of een contactpersoon, verklaarde u dat het aan hem was een manier voor de samenwerking te bedenken en herhaalde u simpelweg de woorden van de protection officer, namelijk dat dit bijvoorbeeld via e-mail of een contactpersoon kon (CGVS, p. 26). Het is echter niet geloofwaardig dat jullie het gesprek zouden hebben beëindigd zonder de volgende stappen te hebben besproken. Hoe dan ook, hoewel u had toegestemd samen te werken met A R, heeft u hem sinds de ondervraging op 20 juli 2015 nooit meer gehoord (CGVS, p. 29). Ook dit is uiteraard bedenkelijk. Er mag immers verondersteld worden dat, wanneer uw persoon geïnterviewd, ondervraagd, bedreigd en verplicht wordt tot corrupte praktijken, daar ook enig gevolg aan wordt gegeven.”

Verzoeker betoogt dienaangaande dat er geen concrete afspraken werden gemaakt omdat hij in eerste instantie had verklaard het wachtwoord niet te hebben en omdat A.S. verzoeker tijdig had bevrijd. Hij ging waarschijnlijk nog ondervraagd worden indien dit niet het geval was geweest, maar nu was er geen tijd om concrete afspraken te maken, zo stelt hij.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde uiteindelijk te hebben toegezegd dat hij A.R. zou helpen en hij hem op de hoogte zou brengen van zodra hij de gegevens zou hebben (gehoorverslag p 25) zelfs al had hij geen toegang tot de wachtwoorden. De Raad acht het niet geloofwaardig dat hierover op dat moment geen verdere praktische afspraken zouden zijn gemaakt. Verzoeker laat uitschijnen dat daarvoor geen tijd bleek te zijn toen hij uit de kamer waar hij opgesloten zat werd bevrijd door A.S. Echter, het is niet aannemelijk dat een corrupte brigadier-generaal die er op een zeker

moment voor kiest om verzoeker onder intimidatie naar een bepaalde plaats te brengen en daar onder bedreigingen van hem eist dat hij zijn medewerking zou verlenen (gehoorverslag p 17-18), de modus operandi niet reeds van tevoren zou hebben uitgedokterd en deze aan verzoeker zou hebben gecommuniceerd alvorens het gesprek waarin verzoeker zijn medewerking toezegt, te beëindigen. Zelfs nog aangenomen dat A.R. verzoeker onverrichterzake zou hebben moeten laten gaan omwille van de tussenkomst van A.S., dan moet worden vastgesteld dat het ongeloofwaardig is dat ondanks de toezegging, verzoeker sedert die dag nooit meer hoorde van A.R.

Met betrekking tot de beschieting van het huis, had de verwerende partij het volgende vastgesteld:

"Waarom uw huis vervolgens een week later beschoten zou zijn geworden, bleef eveneens onduidelijk. In de periode tussen de ondervraging en de beschieting bleef u immers gewoon naar het werk gaan en gebeurden er geen noemenswaardige incidenten. Een aanleiding lijkt er aldus niet te bestaan. Hiernaar gepolst, kon u enkel opbrengen dat eerste minister Haider Abadi op de conferentie daags voor de beschieting had duidelijk gemaakt dat het project Nationale Identiteitskaarten bedoeld was om corrupten, terroristen en dergelijke te bestraffen. Zelf heeft u echter niet het woord genomen tijdens deze conferentie, noch was brigadier-generaal A R aanwezig (CGVS, p. 26-27). Uiteraard verklaart de algemene speech van de premier niet waarom er de volgende dag met u zou worden afgerekend.

Bovendien heeft u het gissen naar de identiteit van de daders van de schietpartij. U verdenkt AAH of Dawha partij omdat zij bekend staan veel moorden en terroristische aanslagen te plegen (CGVS, p. 28). Later stelt u dan weer dat zij zeker gestuurd werden door A R (CGVS, p. 29). Dit zijn echter loutere vermoedens uwentwege die u geenszins wist hard te maken. Noch u, uw vrouw of uw moeder hebben de daders immers kunnen spotten. U heeft evenmin informatie over de daders kunnen vergaren via de buurtbewoners. Hoewel u wel wist te vertellen dat alle burens na de beschieting de straat opkwamen, wist u niet of iemand van hen de beschieting had gezien. Evenmin heeft u enig idee of de politie getuigenisverklaringen had afgenomen bij de burens (CGVS, p. 27). Dit is toch wel zeer opmerkelijk. U zou immers nog in het huis van uw vriend en buurman H geweest zijn wanneer de politie bij hem zou zijn langsgekomen (CGVS, p. 18). Ook al wilde u zelf niet spreken met de politie, u had wellicht wel kunnen nagaan of de politie met andere mensen had gesproken. Ook dat u zelf niet bij de buurtbewoners zou hebben geïnformeerd naar wat zij gezien hebben, is erg onwaarschijnlijk. In geval van een waarachtig verhaal, mag immers verondersteld worden dat u enige interesse aan de dag legt voor hetgeen u overkomt en er dan ook het fijne van zou willen weten. Dat u niet wilde dat mensen op de hoogte waren van uw werk voor en problemen met het ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 29), belette u allerminst te informeren wat zij eventueel gezien hadden.

U bleek evenmin te weten of u na de beschieting nog gezocht werd in het ouderlijke huis. U had de buurt immers verlaten, zo besloot u. Hoewel u na de beschieting nog zeker tweemaal contact heeft gehad met uw buurman en vriend H, hebben jullie bovendien nooit meer gepraat over de beschieting (CGVS, p. 29). Gezien u diende te vluchten voor uw leven, bescherming zocht bij uw buurman en hij dus op de hoogte was van het hele gebeuren, is dit echter bijzonder bevreemdend. Dat u hem daarenboven nooit gevraagd zou hebben naar eventuele incidenten na uw vertrek uit uw huis, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw relaas. U wist evenwel te vertellen dat enkele mannen met twee overheidswagens u op het werk waren komen zoeken. Echter, opnieuw heeft u geen idee van hun identiteit en intenties. Enkel omdat zij met overheidswagens reden, veronderstelde u dat zij tot dezelfde groep als de daders van de schietpartij behoorden (CGVS, p. 29). Uiteraard is dit een weinig overtuigende redenering. De mannen in overheidswagens konden immers evengoed politieagenten geweest zijn die een onderzoek verrichtten naar de beschieting. Wanneer u tot slot werd gevraagd of er na uw vertrek nog iets is gebeurd en / of u nog ergens gezocht werd, stelde u dat u de zaken niet verder heeft opgevolgd (CGVS, p. 30). Opnieuw doet dit manifeste gebrek aan interesse in uw eigen asielrelaas, ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ter staving van de beschieting legde u prints voor van foto's van een beschoten huis. Dient echter te worden opgemerkt dat geenszins kan worden geverifieerd of dit effectief uw huis is. Ook het feit dat u en uw vrouw op bepaalde foto's in het beschoten huis te zien zijn, kan niet gelden als voldoende bewijs. Niets toont immers aan dat het huis waarin jullie zich op de foto bevinden, daadwerkelijk jullie huis is. Ook al zou het wel om jullie huis gaan, er kan uit deze foto's hoe dan ook niet worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden de woning beschadigd raakte."

Verzoeker stelt dat op 25 juli 2015 de Iraakse nationale identiteitskaarten werden uitgebracht en verwijst naar zijn stuk A3 bij het verzoekschrift, met name een artikel met de titel "The Iraqi Government

launches national ID card project and Ibadi invites Parliament to legislate a law" van 25 juli 2015, waaruit hij het volgende citeert:

"The Iraqi Government launched a draft card, called Prime Minister Haidar Al-Abbadi deputies to legislate its security benefits, called for Al-Abbadi to the national card Act legislation as one of the means to streamline procedures, stressing that the corruption must be addressed not only by words but by steps and one of the remedies is to simplify the procedures.

He said Prime Minister Haidar Al-Abbadi's speech during the launching ceremony of the national ID card project in Baghdad and its dependency (independent) said Saturday that "under the Government's plan to tackle terrorism is to simplify administrative procedures, including the issuance of national card and there is a movement for issuing this card", stating that "the draft national security benefits" card". "

De dag hierna, zo stelt verzoeker, werd zijn huis beschoten. De daders hebben natuurlijk hun motieven niet uitdrukkelijk bekend gemaakt in een nota, maar het is heel logisch dat de beschieting een consequentie is van zijn gesprek met A R en de inauguratie van de kaart. De beschieting wordt niet meteen betwist door de tegenpartij, wel de motieven ervan. Verzoeker stelt zich de vraag of zijn relaas enkel geloofwaardig geacht kan worden indien hij een geschreven nota met de exacte motieven van de daders neerlegt. Verzoeker is van oordeel dat het feit dat hij met de dood bedreigd werd door A R en de tijdslijn (beschieting 6 dagen na het gesprek met A R en 1 dag na de conferentie) voldoende zijn om aan te nemen dat de beschieting van zijn huis het gevolg is van zijn aangehaalde problemen. Tot slot bevestigt hij dat niemand van zijn familie de daders van de beschieting heeft gezien zodat het moeilijk is te zeggen tot welke militie ze behoren. Verzoeker heeft enkel vermoedens, hetgeen hem moeilijk kwalijk kan worden genomen.

Het bestaan van het project inzake de identiteitskaarten wordt op zich niet betwist, wel de vermeende vervolgingsfeiten die verzoeker toewijst aan zijn medewerking aan dat project. De informatie betreffende de officiële voorstelling van het project is op zich dus niet dienstig om aan te tonen dat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijk zin bestaat. De Raad verwijst naar het voorgaande motief, waaruit blijkt dat verzoeker uiteindelijk had toegezegd om samen te werken met A.R. In die optiek valt niet in te zien waarom hij daarna nooit meer iets van A.R. hoorde en de beschieting van zijn huis aan A.R. toeschreef. Het zou immers nooit diens bedoeling zijn geweest om het project tegen te houden, maar enkel om informatie te krijgen over bijvoorbeeld welke officier heeft ingelogd en welke informatie in de database werd opgenomen (gehoorverslag p 17). Dat het heel logisch zou zijn dat de beschieting een gevolg is van verzoekers gesprek met A.R. en de voorstelling van de identiteitskaart, zoals verzoeker wil laten gelden, kan dus niet worden bijgetreden.

In de mate dat verzoeker de oorzaak van de beschieting ziet in zijn wedervaren met A.R. en de lanceringsconferentie, toont hij in eerste instantie op geen enkele manier aan dat het zijn woning is die werd beschoten. Verzoeker stelt dan wel dat de beschieting op zich door de verwerende partij niet in vraag wordt gesteld, maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing over de door hem neergelegde foto's van een beschoten huis wordt gesteld dat geenszins kan worden geverifieerd of dit effectief zijn huis is en dat, ook al zou dat wel het geval zijn, uit deze foto's hoe dan ook niet kan worden afgeleid wanneer en onder welke omstandigheden de woning beschadigd raakte. De Raad treedt deze beoordeling bij. Een en ander klemmt overigens des te meer nu verzoeker slechts vermoedens heeft over de daders van de beschieting, maar zich niet verder heeft geïnformeerd bij de burens of de politie en dat evenmin heeft gedaan aangaande de vraag of hij na de beschieting nog werd gezocht in zijn ouderlijke huis en of er na zijn vertrek nog iets zou gebeurd zijn. Dit getuigt van een desinteresse in de problematiek die ten zeerste afbreuk doet aan de geschetste vrees voor vervolging, zoals dat door de verwerende partij ook reeds werd gesteld. De Raad treedt deze motivering bij, net zoals de in hoofdzaak niet-betwiste beoordeling van de andere bij de verwerende partij voorgelegde documenten, die luidt als volgt:

"De documenten aangaande uw werk en het project Nationale Identiteitskaarten, i.c. uw werkbadge, visitekaartje, twee toegangspasjes voor conferenties, drie werkopdrachten voor het ministerie van Binnenlandse Zaken, een aanbestedingsbrief, een aanstellingsbrief om het ministerie te kunnen betreden, voorbeelden van de toekomstige Nationale Identiteitskaarten, een krantenartikel over uw bedrijf en foto's van uw werk en de conferenties, hebben enkel betrekking op de inhoud van uw werk, hetgeen op zich niet wordt betwist. De prints van de facebookfoto's van uw collega's N. en N. en het rouwbericht gepost op hun facebookprofiel spraken zich evenmin uit over uw persoonlijke problemen. Dat zij voor het project Nationale Identiteitskaarten werkten of dat zij zouden zijn vermoord omwille van het project blijkt evenmin uit deze documenten. Bovendien vond hun dood plaats op 8

augustus 2014, een jaar vóór uw beweerde problemen (CGVS, p. 33). Er kan desgevallend onmogelijk een link worden getrokken tussen de overlijdens van deze twee personen en uw persoonlijke situatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart, huwelijksakte en kopie van de eerste pagina van uw paspoort hebben voorts enkel betrekking op uw identiteit en herkomst. Dient daarbij overigens te worden bemerkt dat uw identiteitskaart (alook die van uw vrouw) werd aangevraagd op 3 augustus 2015, een dag vóór uw vertrek uit het land. U vernieuwde de kaart omdat uw burgerlijke stand nog aangepast diende te worden (CGVS, p. 31). In geval u werkelijk gevisieerd zou worden door een hoogstaand figuur binnen Binnenlandse Zaken, is het echter erg onwaarschijnlijk dat u of een verwant – uw schoonvader ging uw kaart regelen (CGVS, p. 31) - zich naar eender welke instantie van Binnenlandse Zaken zou begeven. Uw identiteitskaart noch de aanpassing waren daarenboven broodnodig om het land te kunnen ontvluchten. Dat u dit risico alsnog zou willen lopen, doet afbreuk aan de ernst van uw relaas. Voorts zou u de paspoorten van u en uw vrouw na uw vertrek uit Irak hebben afgegeven aan de smokkelaar in Turkije (CGVS, p. 35). Dit is echter weinig geloofwaardig. Uw paspoort dateert immers van 2011 en is hetzelfde paspoort als waarmee u de eerste keer naar België kwam. In het kader van uw eerste asielaanvraag kon u uw paspoort evenmin voorleggen omdat u het ook toen aan de smokkelaar in Turkije had moeten afgeven (CGVS 11/16934 d.d. 18/11/2011, p. 14, zie administratief dossier). U hiermee tijdens het gehoor geconfronteerd, bleek dat u uw paspoort opnieuw heeft kunnen bekomen omdat de smokkelaar het paspoort gratis naar uw vrienden in Bagdad had gestuurd (CGVS, p. 36). Dat u in het kader van uw derde asielaanvraag aankomt met hetzelfde verhaal, i.c. dat u uw paspoort in Turkije aan de smokkelaar heeft afgegeven, is dan ook weinig aannemelijk. U verklaarde dat de smokkelaar de mensen vertelt dat zij kunnen worden teruggestuurd indien zij worden betrapt met een paspoort. Dit betreft echter uw derde asielaanvraag en uw tweede illegale tocht naar België. Er mag van u derhalve verwacht worden dat u het belang van een paspoort tijdens een asielprocedure correct kunt inschatten en de leugens van de smokkelaars kunt doorprikken. Dat u ook ditmaal 'beïnvloed werd door de omstandigheden' (CGVS, p. 36), kan dit niet vergoelijken. Gepeild of uw paspoort ook ditmaal opnieuw bij kennissen in Irak ligt, beweerde u dan weer van niet. Evenmin bleek u ondertussen contact gehad te hebben met de smokkelaar om de paspoort terug te kunnen krijgen. Aanvankelijk beweerde u dat u zijn telefoonnummer bent kwijtgeraakt en even later dat u hem niet kon bereiken (CGVS, p. 36). Uw vrouw, daarentegen, gaf aan dat jullie de smokkelaar niet hebben proberen contacteren omdat jullie de paspoorten tot nu toe niet nodig hebben gehad en er niet bij stilgestaan hadden (CGVS B, p. 12). Uw bedrieglijke verklaringen aangaande uw paspoort doen vermoeden dat u de paspoorten van u en uw vrouw achterhoudt, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig beschadigd. De documenten aangaande de dood van uw oom, dewelke slachtoffer werd van een bomaanslag, doen verder niet ter zake in de beoordeling van uw persoonlijk asielrelaas. Uw documenten van IOM in verband met uw terugkeer naar Irak betreffen tot slot enkel uw reisweg."

Verzoeker betoogt dat het hernieuwen van de identiteitskaarten nodig was omdat hij bang was dat zijn vrouw niet zou kunnen vertrekken en hij verdere problemen als gezocht persoon wou vermijden, en dat de nodige voorzorgsmaatregelen werden genomen in die zin dat zijn schoonvader de vernieuwing regelde. Hiermee herhaalt hij echter zijn verklaringen die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij, die terecht van oordeel was dat in geval verzoeker werkelijk gevisieerd zou worden door een hoogstaand figuur binnen Binnenlandse Zaken, het erg onwaarschijnlijk is dat hij of een verwant zich naar eender welke instantie van Binnenlandse Zaken zou begeven, temeer nu noch de identiteitskaart, noch de aanpassing broodnodig waren om het land te kunnen ontvluchten. Het gegeven dat hij dit risico alsnog zouden willen lopen, doet inderdaad, zoals verwerende partij stelt, afbreuk aan de ernst van het relaas.

Verzoeker legt in het kader van de huidige procedure twee nieuwe stukken voor. Het betreft een arrestatiebevel en een brief betreffende het onderzoek rond verzoeker gericht aan de onderzoeksrechtbank, daterend van respectievelijk 8 en 9 januari 2018. Aan deze documenten kan echter geen objectieve bewijswaarde worden gehecht, in eerste instantie omdat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker pas in januari 2018, t.t.z. bijna 3,5 jaar nadat hij had besloten niet meer naar zijn werk terug te keren, zou worden gezocht omdat hij had nagelaten alle informatie door te geven. Daarover bevraagd ter zitting, stelt verzoeker dat dat te wijten is aan de situatie met IS, maar hij overtuigt niet met deze loutere bewering; ze strookt immers niet met het belang van en de publiciteit die aan het project werd verleend, zoals door hemzelf werd geschetst. Daarenboven kan er niet aan worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker steeds heeft verklaard te

werken voor Skopesky, terwijl in het tweede door hem voorgelegde nieuwe stuk melding wordt gemaakt van een ander bedrijf als zijnde zijn werkgever.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op pertinente gronden heeft kunnen oordelen dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in zijnen hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dat zij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd en daardoor in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou hebben gehandeld is niet aangetoond. Evenmin is aangetoond dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel zou hebben miskend.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De vaststellingen die werden gedaan, laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen, nu verzoekers algemene geloofwaardigheid geenszins is komen vast te staan, en verzoekers argument dat de verklaringen van zijn vrouw en hemzelf overeenstemmen en dat hij veel details heeft kunnen geven tijdens het gehoor, doet daaraan geen afbreuk. Een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet

echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.3. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.5.3.1. Begripsomschrijvingen

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de hierboven vermelde rechtspraak van het HvJ. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat “Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad meent dus dat het nuttig is om infra de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest “Elgafaji” volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de “doodstraf”, “executie”, “foltering” of “onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”, de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op “algemener risico op schade”. Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen “bedreiging” (art. 15, sub c)) en “bepaalde gewelddadigheden” (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een “algemener risico op schade” vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het ‘Upper Tribunal’ van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen “leven of persoon” ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “ernstig” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (i.e. neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “internationaal of binnenlands gewapend conflict” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “Diakité” waar werd geoordeeld “dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, sub c, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de

vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “Elgafaji”, noch in de zaak “Diakité” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“improvised explosive devices” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
- b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden

met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precäre socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker "het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.3.2. Beoordeling

2.5.3.2.1. Voorafgaand aan het onderzoek moet uitspraak worden gedaan over de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan. De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken."

De Raad wijst er op dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het

toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevante gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij in casu ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren.

2.5.3.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en in de eerste helft van 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Tot slotte dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn, zoals reeds gesteld, omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Het feit dat verzoeker soenniet is, volstaat op zich niet om aan te nemen dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals hiervoor omschreven.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Het enig middel is ongegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS